HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2017 Cena $ 2.50 NOVEMBER 201

Kostel sv. Mikuláše a zázračný pramen ve Vraclavi

Obec Vraclav se nachází asi na polovině cesty mezi Svitavami a Hradcem Králové ve východních Čechách. Má více než tisíciletou historii. Kdysi to bylo významné strážní hradiště nazývané Vratislav na ostrohu nedaleko Vysokého Mýta na významné kupecké stezce vedoucí přes východní Čechy až do Pobaltí, které založil v 11. století kníže Vratislav II. Toto hradiště se stalo roku 1108 svědkem surového vyvraždění rodu Vršovců, s nimiž si přemyslovský kníže Svatopluk jednou provždy vyřídil účty. Obětmi krvavé lázně prý byly i malé děti. Dnes už tu najdeme jen vzrostlé lípy a kamennou stélu na paměť povražděných Vršovců, vztyčenou u příležitosti osmistého výročí smutné události v roce 1908.

V úzkém údolí pod místem dávné tragédie vyvěrá pramen vody s léčivými účinky, známý už od 17. století. Přímo nad pramenem byl v letech 1724-1730 postaven barokní kostel, který se stal vyhlášeným poutním místem a v jeho sousedství vznikly lázně.

První známé uzdravení, které proslavilo zdejší svatomikulášskou studánku, se stalo roku 1664. Vysokomýtský nožíř Jan Nečesaný, měl velké bolesti v obou rukou. Byl ve snu vyzván, aby se vypravil ke zdejší studánce a tam si omýval ruce vodou. Když tak učinil, skutečně se uzdravil a mohl zase vykonávat svoje řemeslo. Ve stejném roce uzdravila voda ze studánky chromého vraclavského faráře Mikuláše. Jako svůj dík nechal postavit u studánky malou kapli zasvěcenou svému osobnímu patronu sv. Mikuláši. Ta byla roku 1666 přestavěna a rozšířena děkanem Samuelem Hatašem. Protože ani tato stavba nedostačovala rozhodl vysokomýtský děkan Václav Rak kapli podstatně přestavět. Tato přestavba byla započata roku 1685 a o tři roky později byla slavnostně vysvěcena. Pověst o zázračné vodě se šířila a tak při poutní kapli byly založeny malé lázně s jedním kotlem, kde se ohřívala voda. V roce 1711 jedna lázeň již nepostačovala velkému zájmu pacientů a proto byla nedaleko vystavěna nová. V roce 1708 byl proveden rozbor vody, při kterém bylo zjištěno, že obsahuje sanytr a suptylnou síru a má moc hojit rány a vysušovat otoky. Podobně vodu hondnotil i chrudimský lékař Václav Baltazar Petržilka v roce 1721. Její použití dále rozšířil také proti vodnatelnosti, očním neduhům, svrabu, ledvinovým kamenům a dokonce i proti francouzské zlé nemoci (in lue venera). Ke konci 17. a v první polovině 18. století byly lázně známé tak, že hosté přijížděli z Prahy, Brna a jiných vzdálenějších míst. Vděční pacienti věnovali do kaple obrazy, sošky a jiné například votivní dary ze stříbra v podobě uzdravených údů těla se jmény a datem uzdravení. Tyto dary byly z kaple odstraněny za císaře Josefa II.

V roce 1724 byl nad kaplí položen základní kámen pro stavbu nového barokního kostela sv. Mikuláše podle návrhu architekta Carla Antonia Canevalleho. Stavba byla dokončena roku 1730 a vysvěcena 21.5. 1730 vysokomýtským děkanem Františkem Scherzerem z Kleinmühlu. Studánka s léčivou vodou byla umístěna do jednoduše sklenuté kaple pod chármovou předsíní. Na konci 18. století začala sláva lázní upadat a v druhé polovině 19. století téměř zanikla. V letech 1976-1986 proběhla náročná rekonstrukce objektů areálu a byly zde zřízeny expoziční prostory. Původní interiér chrámu se nedochoval a v současné době jsou zde umístěny unikátní polychromované dřevěné plastiky v mírně nadživotní velikosti od neznámého tvůrce, z doby kolem roku 1740. Soubor sousoší původně pocházel z kaplička lemující poutní cestu z města Králíky ke klášteru v Hedči.

Vraclavský pramen vyvěrá pod kostelem sv. Mikuláše a putuje do kamenné kašny se sochou postevníka

Ve stráni nad kaplí byla v roce 1692 vystavěna poustevna s dřevěnou věžičkou (zvonicí) s bicími hodinami, zvaná fráterka. Jejím prvním obyvatelem byl člen řádu sv. Františka Jiří Rambousek.

Poustevník u sv. Mikuláše vedl knihu, do které zapisoval ty, kteří se uzdravili. Kromě toho měl zde na skladě léčivé byliny, pilulky z české lékárny v Hradci Králové a další předměty určené pro lázeňské hosty. Roku 1782 za císaře Josefa II. byly poustevny zrušeny a s nimi i tato svatomikulášská.

Areál poutního místa ve Vraclavi je volně přístupný, vstup do kostela, poustevny a přilehlého bývalého lázeňského objektu kde se nachází malá expozice umožní průvodce.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Mikuláše ve Vraclavi a poustevna „Fráterka"

Slavnost Krista Krále

Odvěký Otcův odlesku,
náš Bože, světla výblesku,
buď tobě, Spasiteli všech,
moc královská a sláva, čest.

Ty jediný, než povstal svět,
jsi naděj všeho, věků střed.
My skláníme se k nohám tvým,
vždyť právem vládneš nade vším.

Výkvěte Panny nejčistší,
ty hlavo lidstva, Ježíši,
tys balvan z nebe svržený,
jenž zasypal vše na zemi.

Rod lidský, jenž zlým tyranem
byl dlouhé věky ujařmen,
svá pouta strhl z moci tvé,
by vešel v nebe zářivé.

Proto na stromě krvavém
svou náruč lidstvu otvíráš
a v boku kopím proklaném
planoucí srdce odkrýváš.

A proto na oltářích skryt
pod chleba, vína závojem
vyléváš spásu na svůj lid
svým srdcem otevřeným všem.

Vladaři, kněži, Mistře náš,
na rouchu krví nápis máš:
všech vládců vladař nejvyšší,
všech knížat kníže nejtišší.

Buď, Kriste, věčně veleben
i s Otcem, Utěšitelem,
vždyť ty, jež krví vykoupils,
svou láskou táhneš ve svou říš.

Amen.

Z liturgie hodin na Slavnost Krista Krále
http://breviar.op.cz

Ježíš Kristus je skutečný král.
Král Vesmíru a světa, ale i tvého života.
Je jím natolik, nakolik ho za krále uznáš.
Chce být vědomým
Králem tvého probuzení a vstávání,
Králem ranní modlitby i snídaně,
pobytu ve škole i přestávek,
Králem tvého studia i přípravy na povolání,
Králem Tvého smýšlení, mlčení, mluvení
i uvažování o tom, jakým způsobem
chceš v životě pomáhat druhým,
Králem všech tvých vztahů, tvých dopisů,
tvých her, tvých zájmů, tvého usínání…
Při posledním soudu se ukáže,
že se svět proměňoval k lepšímu
pouze činy lásky a ničím jiným.
Na konci života zjistíme, že cenu má jen to,
co jsme vykonali z lásky ve službě Krista Krále.
Svátek Krista Krále by nám měl být posilou
k přijímání práce pro Boží království.

Biskup Vojtěch Cirkle
http://www.skolskesestry.cz

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 19.listopadu 2017

1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.30-31
Čtení z knihy Přísloví.

Ŕádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svýma rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,1-8
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle příchodu Páně, není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí," tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střízliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle - dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle - další dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hoďte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.'"

Ježíše Krista Krále - 26.listopadu 2017

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12.15-17
Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovcemi, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly."

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-26.28
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žízniového, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

1.neděle adventní - 30.listopadu 2014

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo, že by bůh, mi-

mo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,3-9
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37
Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

2.neděle adventní - 10.prosince 2017

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5-.9-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!" Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14
Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme -jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8
Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

3.neděle adventní - 17.prosince 2017

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětí. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28
Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?" Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš." Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?" Řekl: „Nejsem." „Jsi ten Prorok?" Odpověděl: „Ne." Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu Pánu,' jak řekl prorok Izaiáš." Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánků." To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. října 2017

Politické události

Výsledky voleb: Triumf ANO, fiasko ČSSD, slaví SPD i Piráti

Suverénním vítězem letošních voleb do Poslanecké sněmovny je vládní hnutí ANO Andreje Babiše, které volilo skoro 30 procent voličů. Babiš už oznámil, že o nové vládě chce jednat se všemi stranami, které se do Sněmovny dostaly. Druhá skončila ODS s víc než osmnáctiprocentním odstupem, což je nejvyšší rozdíl mezi dvěma nejsilnějšími stranami v historii Sněmovny.

Na třetí místo dosáhli Piráti, kteří dosud neměli zastoupení v dolní komoře. Výrazně zabodovalo také hnutí Svoboda a přímá demokracie Tomia Okamury, naopak pro dosud nejsilnější vládní stranu ČSSD jsou výsledky debaklem. Pohoršili si také komunisté a lidovci. Pětiprocentní hranici nutnou pro zisk mandátu těsně překonala ještě TOP 09 i Starostové a nezávislí (STAN).

V dolní komoře tedy zasednou kandidáti devíti uskupení, což je nejvíc od vzniku samostatné ČR. Letos přišlo hlasovat 60,84 procenta voličů, volební účast v minulých sněmovních volbách dosáhla 59,48 procenta.

ANO podle konečných výsledků získalo 29,64 % hlasů, což pro něj znamená 78 mandátů. Druhé ODS přineslo 11,32 % hlasů 25 poslanců. Piráti za 10,79 % a SPD za 10,64 % hlasů získají po 22 poslancích. KSČM díky 7,76 % a ČSSD za 7,27 % hlasů budou mít po 15 poslancích, KDU-ČSL obdržela 5,8 % hlasů a deset míst ve Sněmovně. TOP 09 za 5,31 % hlasů obhájila sedm křesel a STAN za 5,18 % hlasů získal šest mandátů.

Vzápětí po oznámení volebních výsledků začaly diskuse o příštím vládním uspořádání. ANO si přitom vzhledem k drtivému vítězství bude moci vybírat, s kým vytvoří vládní koalici. Mohla by být dvoučlenná i současná s ČSSD a KDU-ČSL. Koalice proti vítězi voleb přitom reálná není.

Babiš následně oznámil, že nabídl lídrům všech stran, které se dostaly do Sněmovny, jednání o spolupráci. Doufá, že ho prezident pověří sestavením vlády, a chce, aby nová vláda vznikla co nejrychleji. Potenciální koaliční partneři nicméně dali najevo, že je pro ně nepřijatelné být ve vládě s obviněnými. Babiše i Faltýnka před volbami policie stíhala kvůli údajnému dotačnímu podvodu v kauze Čapí hnízdo, po volbách ale bude muset nová Sněmovna o vydání obou znovu zvolených poslanců za ANO k trestnímu stíhání opět rozhodnout.

Druhá ODS už oznámila, že nebude vyjednávat s vítězným ANO o vládě. "S extremisty, případně komunisty si žádnou koalici představit nedovedeme," uvedl šéf občanských demokratů Petr Fiala s odkazem na KSČM a SPD. Není podle něj ale chvíle pro sjednocování pravice, jak o něm hovořil předseda TOP 09 Miroslav Kalousek.

I přes volební debakl zůstane vedení ČSSD zřejmě až do jarního sjezdu strany, což už někteří vnitrostraničtí kritici přijali s nevolí. Úřadující předseda strany Milan Chovanec řekl, že strana chce nyní zpracovat analýzu, ve které zhodnotí příčiny neúspěchu.

Rozladění panuje i u komunistů - s necelými osmi procenty dosáhli nejhoršího výsledku v parlamentních volbách od svého vzniku v roce 1921. Lepší výsledek čekali i lidovci. Jejich předseda Pavel Bělobrádek nevylučuje jednání s ANO, ale ani lidovci podle něj nebudou ve vládě s obviněnými.

TOP 09 prožívala drama se šťastným koncem. I přes nadšení ve volebním štábu politici této strany vyjadřovali zklamání z toho, proč lidé volili hlavně protisystémové strany jako hnutí ANO, komunisty a Okamurovo hnutí. Kalousek prohlásil, že není možné složit demokratickou prozápadně orientovanou většinu a TOP 09 zůstane v opozici. Také STAN počítá s tím, že zůstane mimo vládu. V opozici jsou připraveni působit i Piráti.

Volby v zahraničí ovládla TOP 09, hnutí ANO vyhrálo pouze v Afghánistánu

Ve volbách českých poslanců na zahraničních zastupitelských úřadech se dařilo zejména TOP 09 a Pirátům. TOP 09 získala největší podíl hlasů v Evropě, Americe, Asii i Africe, z jednotlivých zemí ve Spojených státech, Belgii, Německu, Rusku a na Slovensku. Piráti byli v šesti zahraničních volebních oblastech druzí, vyhráli v Austrálii a Oceánii. ANO vyhrálo pouze v Afghánistánu. Vyplývá to z údajů Českého statistického úřadu a propočtů ČTK.

Nejvíc lidí hlasovalo na evropských zastupitelských úřadech, víc než 4500. Volební účast zde převyšovala 75 procent. TOP 09 zde dostala přes 27 procent hlasů, Piráti víc než pětinu a třetí ODS téměř 12 procent. Stejné pořadí na prvních dvou místech bylo také v samostatně počítaných Belgii a Německu, v Rusku skončilo za TOP 09 druhé hnutí ANO, na Slovensku byla druhá ODS a třetí ANO.

Do výsledků za celou Evropu se počítá například Vatikán, kde se před lidovce dokázala dostat TOP 09. V Česku vítězné ANO zde neobdrželo od 25 registrovaných voličů ani jeden hlas.

K volbám v zahraničí se zapsalo do voličských seznamů více než 9000 Čechů. Tento počet se ale vždy zvyšuje o ty, kteří přijdou hlasovat s voličským průkazem.

Zeman jmenuje Babiše premiérem

Prezident Miloš Zeman jmenuje premiérem předsedu vítězného hnutí ANO Andreje Babiše. Změnil by názor jen, kdyby Babiš o premiérský úřad zájem neměl. V povolebních vyjednáváních chce Zeman pomoci vzniku stabilní vlády. Hnutí ANO nemá jiného kandidáta na premiéra, řekl Faltýnek.

"Já dodržuji svoje sliby a můj slib zněl, jmenuji premiérem vítěze voleb," řekl Zeman. Jeho názor na jmenování Babiše předsedou vlády nemůže změnit ani trestní stíhání předsedy ANO kvůli podezření z podvodu v případě dotace pro farmu Čapí hnízdo. Zeman řekl, že záležitost považuje za policejní provokaci, a kdyby se sám podílel na hlasování o vydání Babiše ke stíhání, kterým se bude Sněmovna po volbách znovu

zabývat, vydání předsedy ANO by odmítl.

Zeman také uvedl, že by považoval za logické, aby se do vlády zapojili Piráti. Podle něj by to byl přínos, protože tato strana má odbornost v oblasti digitalizace. Piráti sice před volbami uváděli, že chtějí zůstat v opozici, podle Zemana ale z opozice nelze prosadit téměř nic. Prezident také řekl, že by osobní antipatie vůči Babišovi neměly stát v cestě snaze o zdokonalení Česka.

Prezident by rovněž uvítal, kdyby ČSSD i přes volební propad nadále působila ve vládě. "Samozřejmě záleží to především na vítězi voleb a v druhé řadě na sociální demokracii samotné, jestli bude hrát uraženou, nebo jestli půjde do pragmatického řešení," řekl Zeman. Zmínil v této souvislosti možné pokračování současné vládní koalice ANO, ČSSD a KDU-ČSL, která by v nové Sněmovně měla 103 poslanců.

Zeman také uvedl, že by neměl problém jmenovat vládu, jejíž součástí by bylo hnutí Svoboda a přímá demokracie (SPD) Tomia Okamury. Odmítl přitom označování SPD za extremistické uskupení. "Charakteristickým programovým rysem této strany je přímá demokracie, a od kdy je přímá demokracie extremismus?" zeptal se Zeman. K radikálnímu postoji SPD vůči islámu se nevyjádřil, řekl pouze, že odmítá islamistické radikály a teroristy.

Vláda zamítla návrh ANO na zrušení memoranda o těžbě lithia

Vláda zamítla návrh hnutí ANO zrušit memorandum o těžbě lithia, které uzavřel ministr průmyslu a obchodu Jiří Havlíček (ČSSD) s australskou těžařskou firmou. Ministr zahraničí a volební lídr ČSSD Lubomír Zaorálek novinářům řekl, že pro zamítnutí dohody hlasovali pouze zástupci ANO. ČSSD tvrdí, že memorandum umožní státu podílet se na zisku z budoucí těžby, podle kritiků dohody ale kvůli ní hrozí státu arbitráž. Zaorálek uvedl, že toto riziko naopak plyne z dřívějších povolení vydaných ministerstvem životního prostředí v gesci ANO.

"Vláda návrh ANO odmítla, čímž samozřejmě odmítla i svoji odpovědnost za nějaké další kroky v této věci," komentoval rozhodnutí kabinetu ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO). "Myslím, že se nedopustím chyby, když řeknu, že to byli jenom ministři hnutí ANO, kteří hlasovali pro zrušení," uvedl Zaorálek na dotaz ohledně poměru hlasů, kterým vláda rozhodla. Předseda lidovců Pavel Bělobrádek později ČTK napsal, že o zamítnutí memoranda se nehlasovalo.

Zaorálek přirovnal postoj ANO k lithiu k procesu, kterým stát přišel o práva na těžbu uhlí. Připomněl, že během jednání o budoucnosti těžební společnosti OKD hnutí ANO vedené Andrejem Babišem prosazovalo privatizaci, zatímco ČSSD usilovala o to, aby se podniku ujala státní společnost Diamo.

Vláda, aby zamezila dalším sporům, přijala podle Zaorálka opatření, která mají posílit práva na těžbu dalších surovin státem.

V Česku jsou podle odhadů asi tři procenta světových zdrojů lithia - většina je na Cínovci a malé ložisko ve Slavkovském lese. Hlubinnou těžbu plánuje společnost Geomet, kterou vlastní australská firma EMH. Otevřít chce pro tuto těžbu historický důl na cín.

Archiváři zpřístupnili svazky Státní bezpečnosti o agentech

Archiv bezpečnostních složek zpřístupnil další část digitalizovaných dokumentů bývalé Státní bezpečnosti (StB). Jde o téměř 1,65 milionu oskenovaných stran, které se týkají tajných spolupracovníků StB. Celkem se nyní badatelé dostanou na dálku k téměř 4,7 milionu skenů.

Novým přírůstkem mezi dálkově přístupnými materiály jsou dokumenty ze Svazků tajných spolupracovníků, tedy i agentů. "Jedná se o tu část sbírky, jejíž papírové originály StB nechala převést na tzv. mikrofiše - tedy fotografické zmenšeniny - a uložila je v této podobě," uvedl archiv v tiskové zprávě. Digitalizované jsou svazky uchovávané od počátku v Praze, naopak ty, které se týkají spolupracovníků z jiných krajů a původně byly archivované mimo Prahu, na digitalizaci teprve čekají. Zájemci je mohou vidět jen při osobní návštěvě. Týká se to svazků archivovaných v minulosti v Českých Budějovicích, Plzni, Ústí nad Labem, Hradci Králové, Brně a Ostravě.

Babiš s Faltýnkem byli obviněni kvůli kauze Čapí hnízdo

Předseda hnutí ANO Andrej Babiš a místopředseda Jaroslav Faltýnek byli obviněni v souvislosti s padesátimilionovou dotací EU na stavbu farmy Čapí hnízdo. ČTK to potvrdila mluvčí hnutí Lucie Kubovičová. Oba politici vinu popírají, proti obvinění podají stížnost. Babiš také podává trestní oznámení kvůli twitterovému účtu skupiny Šuman, která zveřejnila dokumenty o farmě Čapí hnízdo.

Převzal jsem usnesení o zahájení trestního stíhání v pseudokauze Čapí hnízdo. Proti tomuto rozhodnutí jsem ihned podal opravný prostředek," napsal v SMS Babiš. Případ nyní mají na starost jeho advokáti. S obviněním nesouhlasí ani Faltýnek a bude proti němu podávat stížnost. "Považuji to celé za nesmysl," řekl Právu.

Babiše s Faltýnkem vydala ke stíhání Sněmovna. Policie Babiše podezírá z dotačního podvodu a z poškození finančních zájmů Evropské unie, podle vyšetřovatelů údajný podvod řídil. Faltýnek se podle policie dopustil dotačního podvodu.

Společnost Farma Čapí hnízdo, ještě pod názvem ZZN AGRO Pelhřimov, patřila do přelomu let 2007 a 2008 do Babišova Agrofertu. V prosinci 2007 se přeměnila na stejnojmennou akciovou společnost s akciemi na majitele. Jediným akcionářem byla akciová společnost ZZN Pelhřimov. Podle vyšetřovatelů však ke změně nebyl ekonomický ani podnikatelský důvod.

Kvůli změně nebylo možné dohledat majitele firmy, a ta tak získala padesátimilionovou evropskou dotaci v programu pro malé a střední podniky. Po několika letech, kdy dodržovala dotační podmínku, se společnost vrátila pod Agrofert.

Sněmovna Babiše a Faltýnka ke stíhání vydala 6. září. Pro vydání Babiše hlasovalo 123 ze 134 přítomných poslanců, o vydání Faltýnka rozhodlo 120 ze 133 hlasujících členů dolní komory. Až na Babiše a Faltýnka se zástupci ANO hlasování nezúčastnili.

Ze Slovenska

Na Slovensku měl premiéru film o Vladimíru Mečiarovi

Po filmu Únos, který mapuje pozadí únosu syna bývalého slovenského prezidenta Michala Kováče, měl v Bratislavě premiéru politický dokument o Vladimíru Mečiarovi. Mladá režisérka Tereza Nvotová (29) natočila film s prostým názvem Mečiar.

Film mapuje politické působení trojnásobného slovenského premiéra Vladimíra Mečiara. Tvůrci oslovili bývalé politiky, politické analytiky i bezpečnostní experty. Ve své vile Elektra v Trenčianských Teplicích přijal filmový štáb i samotný Mečiar. Diváci tak mohou vidět, jak si expremiér užívá důchodu v luxusním domě.

Pamětníci ve filmu připomínají, že Mečiar se objevil mezi trochu naivními revolucionáři z hnutí Veřejnost proti násilí (slovenská obdoba Občanského fóra) a všechny zaujal rozsáhlými vědomostmi. Tak se z podnikového právníka stal prvním porevolučním ministrem vnitra na Slovensku. Tvůrci otevřeně poukazují na to, že Mečiar získal jako ministr vnitra na mnohé slovenské politiky kompromitující materiály se svazků bývalé komunistické StB. Mečiar to prozradil tehdejšímu českého premiérovi Petru Pithartovi, který ve filmu rovněž vystupuje.

Snímek mapuje raketový vzestup popularity Mečiara, rozdělení Československa, autoritativní způsob vládnutí trojnásobného slovenského premiéra a jeho odchod do ústraní.

Třetina mladých Slováků podle průzkumu přemýšlí o tom, že zemi opustí

Téměř třetina mladých Slováků přemýšlí o tom, že by natrvalo opustila rodnou zemi. Vyplývá to z průzkumu Rady mládeže Slovenska (RMS), kterého se zúčastnilo 700 mladých lidí ve věku 15 až 24 let.

Podle průzkumu se mladí lidé necítí být součástí země a nedůvěřují institucím. „Mladí Slováci se cítí frustrováni a vyloučeni ze společnosti. Necítí podporu ani zájem ze strany státu," řekla ředitelka RMS Katarína Čavojská.

Přes 80 procent mladých Slováků nedůvěřuje vládě a 67 procent soudům. Až 43 procent z nich si myslí, že nemají žádný vliv na fungování státu a institucí. Naopak až 69 procent mladých Slováků důvěřuje mládežnickým a studentským aktivitám.

Politikou se zabývají pouze mezi přáteli a rodiči. Jen osm procent se za poslední rok zúčastnilo veřejného shromáždění nebo demonstrace. „Cítí, že politika jde mimo ně," konstatovala Čavojská. Výsledkem je pasivita mladých lidí, odchod ze země a v horším případě příklon k extremismu.

Ekonomika

Forbes: Nejbohatším Čechem je opět Kellner, druhý je znovu Babiš

Nejbohatším Čechem zůstává podle časopisu Forbes vlastník investiční skupiny PPF Petr Kellner s majetkem v hodnotě 310 miliard korun. Druhé místo opět obsadil předseda hnutí ANO a někdejší ministr financí Andrej Babiš s 88 miliardami Kč. Třetí je realitní magnát Radovan Vítek s 57 miliardami korun, v těsném závěsu za ním skončil s 55 miliardami vlastník skupiny KKCG Karel Komárek. Majetek všech čtyř se meziročně zvýšil. Žebříček nejbohatších Čechů zveřejnil Forbes na svém webu.

Podle Forbesu je letos mezi 70 nejbohatšími Čechy 11 nováčků a souhrnné jmění nejúspěšnějších českých podnikatelů poprvé v historii překonalo hranici bilionu korun, činilo 1,039 bilionu.

Kellnerův majetek se meziročně zvýšil o 55 miliard, kladně se na tom podepsal zejména úspěšný rozvoj splátkového byznysu skupiny Home Credit v Číně. Babiš, který počátkem roku převedl kvůli zákonu o střetu zájmů svou společnost Agrofert do svěřeneckých fondů, si od zveřejnění loňského žebříčku polepšil o 18 miliard. "Jeho zemědělsko-potravinářský Agrofert je sice aktuálně zaparkovaný ve dvou svěřeneckých fondech. Babiš ale zůstává jediným příjemcem z nich plynoucích benefitů, proto ho dále řadíme mezi tuzemské miliardáře," uvedl Forbes.

Soud zrušil předběžné opatření, Uber může v Brně jezdit

Vrchní soud v Olomouci zrušil předběžné opatření, které zakazovalo Uberu poskytovat přepravní služby v Brně. Uvedl to na facebooku náměstek brněnského primátora Matěj Hollan. Podle něj to znamená, že Uber může začít v Brně jezdit. Není tím ale vyřešena otázka, zda jezdí v souladu se zákonem, protože to soud neřešil, tuto otázku bude soud řešit samostatně, dodal primátorův náměstek. Na rozhodnutí olomouckého soudu upozornila Česká televize.

V Brně začal Uber jezdit letos 1. února, ale v červenci Krajský soud zakázal jeho služby předběžným opatřením. Argumentuje tím, že Uber funguje podobně jako taxi, ale nesplňuje zákonné požadavky na taxikáře kladené. Klasičtí taxikáři ho považují za nekalou konkurenci, v Praze nedávno uspořádali proti Uberu protest, tři hodiny blokovali pomalou jízdou dopravu v okolí ruzyňského letiště a hodinu pak troubením a kroužením kolem náměstí dávali najevo svou nespokojenost u pražského magistrátu.

Náměstek brněnského primátora zdůraznil, že odvolací vrchní soud neřešil, zda Uber jezdí v souladu se zákonem.

Sklizeň obilí je o 15,2 % nižší než loni, méně je i řepky

Letošní sklizeň obilovin je o 15,2 procenta nižší než loni. Včetně kukuřice na zrno se očekává úroda 7,274 milionu tun obilovin. Vyplývá to z odhadu, který podle stavu k 15. září zveřejnil Český statistický úřad (ČSÚ). Meziročně nižší je i úroda řepky a brambor, cukrovky se sklidí téměř stejné množství jako v loňském roce.

"Zhruba třetina ječmenů přesahuje 12procentní hranici obsahu dusíkatých látek pro využití ve sladovnictví, přičemž si odběratelé budou muset poradit také se sníženou nabídkou kvůli poklesu hektarových výnosů a celkového objemu sklizně," upozornil Felčárek. Podle něj byla situace u obilovin dobrá v severozápadní části státu a také ve vyšších polohách, kde byl dostatek vláhy. První letošní odhad sklizně kukuřice na zrno 533.000 tun je meziročně o 37 procent nižší. Řepky sklidili zemědělci

o 16 procent méně, a to 1,142 milionu tun. Odhadovaná sklizeň brambor 615.000 tun je ve srovnání s loňskou úrodou o 12,1 procenta nižší. Úroda cukrovky se odhaduje na 4,096 milionu tun, což je téměř na stejné úrovni jako v loňském roce. Očekávaná produkce máku meziročně poklesla o více než čtvrtinu na 21.000 tun. Naopak sklizeň slunečnic je v důsledku významného rozšíření osevní plochy podle odhadu vyšší o 3,2 procenta, činí 46.000 tun.

Kurzovní lístek

26. 10. 2017 (středa)

EUR, 1 25,585
Kanada, 1 17,017
USA, 1 21,779

Kultura

Pod bývalým pomníkem Stalina vznikne výstava totalit 20. století

O zřízení muzea totality v Praze usiluje společnost Post Bellum, která dokumentuje české dějiny před rokem 1989. Na vypjaté příběhy z 20. století chce nejprve upozornit výstavou v prostorách pod bývalým Stalinovým pomníkem na Letné. Začne příští rok v říjnu a bude stát kolem deseti milionů korun. Uvedl to ředitel Post Bellum Mikuláš Kroupa.

Výstava podle Kroupy představí minulé století na desítce zlomových okamžiků. Bude to například drama legionářů na Sibiři, poválečné vyhnání Němců nebo 50. léta. K vykreslení těchto momentů poslouží materiály z archivů České televize, Českého rozhlasu a také výpovědi pamětníků shromážděné v projektu Paměť národa. "Naše představa je taková, že výstavu vybavíme nejmodernějšími technologiemi. Chceme používat videomapping, videoprojekce a řeknu jako rozhlasák, že pro mě je důležité vybavit prostor audiem," řekl Kroupa.

Výstava má být uspořádaná tak, aby v návštěvníkovi vzbudila pocit, že se ocitl přímo ve 20. století. "Dojemné listopadové události roku 1989 by návštěvníka propustily zpátky ven z tohoto stísněného prostoru," uvedl Kroupa. Na přípravě se podílí také Ústav pro studium totalitních režimů. Jeho ředitel Zdeněk Hazdra řekl, že 20. století nebylo lehké pro život. "Je, myslím, naším posláním (...) zachytit a přiblížit dalším generacím ony dějinné prožitky lidí, kteří zde byli před námi a zanechali určitý odkaz," řekl.

Výstava má být otevřena příští rok při 100. výročí vzniku samostatného Československa. Pod bývalým Stalinovým pomníkem zůstane do léta 2019.

Cyklus Slovanská epopej patří Praze, potvrdil to odvolací soud

Kulturní památka Slovanská epopej patří Praze, nikoliv rodině autora díla Alfonse Muchy. Pravomocně to potvrdil pražský městský soud, který zamítl odvolání Johna Muchy. Malířův příbuzný se chce dovolat. Tvrdí, že hlavní město se vlastníkem cyklu obrazů nikdy nestalo, protože nesplnilo umělcovu podmínku a nevybudovalo pro plátna samostatné výstavní prostory. Pražský radní Jan Wolf (KDU-ČSL/Trojkoalice) uvedl, že verdikt vítá a soud potvrdil názor města.

Malíř Alfons Mucha podle rozsudku nikdy nebyl vlastníkem pláten, protože cyklus od počátku tvořil s úmyslem věnovat ho Praze a jako vlastník díla se nikdy ani nechoval. "Vlastnické právo pana Alfonse Muchy nebylo v řízení žádným způsobem prokázáno," konstatovala členka odvolacího senátu Iveta Ve-selá.

Původním majitelem děl byl podle soudů americký mecenáš Charles Crane, který si obrazy u Muchy objednal, zaplatil je a poté je daroval městu. Jako dárce je Crane uveden i v protokolech o předání obrazů Praze.

Zemřel významný český exilový umělec Jan Koblasa

Ve věku 84 let zemřel v úterý 3. října český sochař, malíř, grafik a autor mnoha filozofických esejů Jan Koblasa. ČTK jeho úmrtí s odvoláním na rodinu potvrdili galerista Jiří Rybář a kurátorka Ilona Víchová. Koblasa, který byl jedním z nejuznávanějších exilových umělců, žil od roku 1968 v Německu, kde přes 20 let působil jako profesor na vysoké umělecké škole. V roce 2002 mu prezident Václav Havel udělil medaili Za zásluhy.

Koblasova tvůrčí cesta je syntézou úvah o člověku a roli, kterou ve světě má. Je návratem k pradávným mýtům a archetypům, v nichž je analogie s pocity současného člověka. Výrazným okruhem vynořujícím se z jeho tvorby 60. let jsou náměty Králů, Proroků, Strážců a Lament, následovány postavami z řecké mytologie, tématy ze světa opery a divadla, ale i herci a hudebníky ulice.

V roce 2012 měl Jan Koblasa u příležitosti svých 80. narozenin velkou retrospektivu v Jízdárně Pražského hradu - představila jeho dílo od realistických počátků přes informelní 60. léta malířská i sochařská a ve větší míře i jeho exilové období. V Koblasově tvorbě jsou časté romantické, existenciální, mystické, intimní a náboženské motivy. Používá snad všechny materiály, které si sochař přeje zkusit - od dřeva přes kameninu, kámen a železo až po umělou hmotu.

Sport

Špotáková získala Cenu Věry Čáslavské za zásluhy o sport žen

Dvojnásobná olympijská vítězka v hodu oštěpem Barbora Špotáková se stala čtvrtou laureátkou Ceny Věry Čáslavské. Toto ocenění od roku 2014 uděluje Český olympijský výbor (ČOV) za mimořádné zásluhy o sport žen. Šestatřicetiletá Špotáková, která letošní rok ozdobila titulem mistryně světa a výhrou v Diamantové lize, byla vybrána mimo jiné díky tomu, jak dokáže skloubit vrcholový sport s rodinným životem.

První oceněnou byla před třemi lety kajakářka Štěpánka Hilgertová. Pak následovala předsedkyně Komise rovných příležitostí ve sportu ČOV Naďa Knorre a bývalá sportovní gymnastka Věra Růžičková, olympijská vítězka ze soutěže družstev z Londýna 1948.

Špotáková jako první dostala novou podobu tohoto ocenění. Má tvar skleněného V, jež symbolizuje iniciálu křestního jména Čáslavské, vítězství a také hrdý postoj s roztaženýma rukama nad hlavou, které gymnastky po svých sestavách zaujímají.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

UPOZORNĚNÍ

Prosincové číslo Hlasů národa vyjde z technických důvodů asi o týden později.

Děkujeme za pochopení.

Redakce časopisu

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Církev přivítala 35 nových světců

Více než 35 tisíc poutníků se v neděli 15. října shromáždilo na svatopetrském náměstí v Římě na kanonizační mši, při níž papež František svatořečil 35 nových světců, přičemž téměř ve všech případech se jednalo o mučedníky. Svatý otec zdůraznil, že jsou vzory, které nám ukazují cestu.

Mezi nově kanonizované patří 30 mučedníků, kteří byli zavražděni nizozemskými kalvinisty při pronásledování katolíků roku 1645 v Brazílii. Jde o skupinu, které se říká mučedníci z Natalu a patřili k ní jak kněží, tak běžní věřící.

Z Latinské Ameriky pochází také tři domorodé mexické děti - Cristobal, Antonio a Juan. Ti jsou označováni za dětské mučedníky z Tlaxcaly. Tyto děti ve věku 12 a 13 let patřily k prvním mexickým katolíkům z řad původního obyvatelstva a zavražděny byly v období let 1527 až 1529. Odmítly se totiž vzdát své nové víry a vrátit se k původní tradici.

Zbývajícími dvěma novými světci jsou řeholní kněží ze Španělska a Itálie. Prvním je Faustino Miguéz (1831-1925), španělský piarista, zakladatel Kalasanského institutu dcer Božské Pastýřky. Působil jako vyučující více než desítky školních předmětů, kromě Španělska působil také jako misionář na Kubě.

Posledním je italský kapucín Angelo da Acri, občanským jménem Luca Antonio Falcone (1669-1739). Vynikl především jako zpovědník a kazatel.

Papež František se od svého zvolení do čela obce katolických věřících v roce 2013 opakovaně zmiňuje o křesťanech, kteří za svou víru v minulosti umírali a trpěli.

V Olomouci byli vysvěceni noví pomocní biskupové Antonín Basler a Josef Nuzík

V olomoucké katedrále sv. Václava udělil v sobotu 14. října arcibiskup Jan Graubner biskupské svěcení Antonínu Baslerovi a Josefu Nuzíkovi. Pomocnými biskupy olomoucké arcidiecéze je jmenoval papež František v červenci tohoto roku. Přítomni byli dva kardinálové, dva arcibiskupové, dalších 17 biskupů z ČR i ze zahraničí, 220 kněží a tisíce věřících. Ti sledovali mši svatou také na velkoplošných obrazovkách před katedrálou. Kromě kardinála Dominika Duky a apoštolského nuncia Giuseppe Leanzy se svěcení zúčastnil také někdejší sekretář sv. Jana Pavla II. a krakovský arcibiskup kardinál Stanislaw Dziwisz. V zástupu věřících bylo mnoho lidí v krojích, zejména z rodiště Josefa Nuzíka Strání.

Obřad vedl jako hlavní světitel olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Spolusvětiteli byli brněnský biskup Vojtěch Cikrle a olomoucký emeritní biskup Josef Hrdlička. Přítomní si vyslechli apoštolské pověření papeže Františka k udělení svátosti. Svěcenci mimo jiné slíbili, že budou věrně a vytrvale hlásat evangelium, střežit neporušenost víry, zachovávat poslušnost papeži, otevírat svá srdce chudým a modlit se za svěřený lid. Naprostou odevzdanost Bohu symbolicky projevili prostrací – ležením tváří k zemi při zpěvu litanií. Vzkládáním rukou přítomných biskupů a následnou modlitbou bylo oběma kandidátům uděleno samotné svěcení, oba noví biskupové poté přijali symboly svého úřadu: evangeliář vyjadřující poslání hlásat Boží slovo, dále prsten na znamení věrnosti, mitru jako výzvu k svatosti a berlu, která je znakem pastýřské služby.

Arcibiskup Graubner v homilii poděkoval papeži za to, že dostává dva nové spolupracovníky. Oběma kandidátům připomněl, že po vysvěcení jim neubude práce, ale změní se priority. *„Biskup má především hlásat evangelium, které se týká konkrétních lidí... Radost z Hospodina ať je vždy vaší silou."* Olomoucký arcibiskup také poděkoval za dar svobody. Připomněl však současně, že pokud se svoboda zamění za nevázanost, lidé ztrácí naději a někdy se začínají bát i o budoucnost národa. Novým biskupům popřál odvahu hlásat pravdu o Kristu a také milosti nutné k uskutečnění Boží vůle v náročném poslání biskupa, který *„zůstává člověkem mezi lidmi, křesťanem mezi křesťany, ale je také postaven do čela, aby vedl, učil a dával dobrý příklad"*. Shromážděné kněze poprosil, aby nové biskupy přijali jako otce, a věřící poprosil o modlitby za svěcence. Vedle radosti z dvojnásobného biskupského svěcení ale zmínil také to, že letos byl v olomoucké katedrále vysvěcen jen jeden nový kněz. *„Kněžská povolání jsou dary, které je třeba vyprosit. Musíme také podpořit zdravé rodiny a mít dost dětí, aby měl Bůh koho volat,"* řekl olomoucký arcibiskup a poděkoval všem, kdo se obětují pro rodiny a děti.

V brněnské diecézi funguje Fond na podporu kněží a pastorace

Nový Fond na podporu kněží a pastorace, zřízený loni v srpnu brněnským biskupstvím, nese název PULS. Jedná se o první písmena ze slov posvěcovat, učit a sloužit, která značí poselství kněžské služby. Fond bude shromažďovat prostředky na materiální zajištění kněží a pastorace v brněnské diecézi. Jedná se o jednu z prvních ukázek takovéhoto prvku samostatného diecézního hospodaření.

Brněnská diecéze se prakticky připravuje na dobu, kdy církev nebude z důvodu tzv. církevních restitucí dostávat žádné příspěvky od státu na platy, a proto již loni v srpnu zřídila Fond na podporu kněží a pastorace. Do povědomí veřejnosti se dostal v neděli 24. září, kdy proběhla první účelová sbírka a seznámení se s ním.

Podle správce fondu P. Pavla Kafky půjde zhruba 70 % výdajů z PULSu na platy kněží a výdaje spojené s jejich formací či vzděláváním, dalších 20 % na technické a ekonomické zajištění farností a zbylých 10 % na projekt diecéze.

Příspěvky do Fondu budou putovat ze tří různých zdrojů. Původní příspěvek farností, tzv. desátek, byl v diecézi zrušen a tyto peníze budou putovat právě do PULSu. Další cestou jsou účelové sbírky ve farnostech a třetím a nejdůležitějším zdrojem jsou dary jednotlivců.

Dárcům bude poskytnuta každoroční výroční zpráva, ve které budou uveřejněny veškeré výdaje.

Na webových stránkáchwww.fond.biskupstvi.cz jsou k dispozici podrobné informace.

Podle zpráv České biskupské konference

Vítáme Otce Vojtěcha Dvouletého

Přichází jako druhý kněz sloužit krajanům v České misii v Chicagu, sám se nám dnes v Hlasech národa představuje

Můj životní příběh začíná 27. listopadu 1976 v uherskohradišťské porodnici. V Boršicích se pak nad kolébkou malého Drahomíra radovali rodiče Helena a Josef. Mladšího bratra uvítali také sourozenci Mirek a Josef. Později přibyl do kvarteta další brácha Lukáš.

Malým křesťánkem jsem se stal 23. ledna 1977 v kostele sv. Václava v Boršicích. Čas dětství jsem prožíval mezi kamarády na ZŠ v Boršicích, na místním fotbalovém hřišti, ale také u oltáře Páně. Dny byly ozdobeny krásnými zážitky z ministrantských táborů a z různých akcí, které pořádal místní farář, salesián P. Jan Gacík. Musím se přiznat, že první Boží pozvání ke svátostnému kněžství zaznělo v době, kdy jsem směl být nablízku eucharistickému Kristu.

Po dokončení základní školní docházky bylo rozhodnuto, abych si osvojil nějaké to řemeslo, a tak nastupuji na SOU stavební v Uh. Brodě. Po dobu tří let získávám znalosti, jak býti dobrým malířem. V červenci r. 1994 přicházím s výučním listem do firmy Zevos a. s. Uherské Hradiště, abych krášlil byty a domy svým „uměním". Na Nový rok 1995 nastupuji k výkonu civilní vojenské služby jako údržbář SOU Mojmír v Uh. Hradišti. Během *civilky* mohu pracovat s boršickými ministranty, pomáhat při budování nové kaplanky, ale také poznávat různé spirituality, hledat své povolání. Začínám se zajímat o františkánský fenomén. Dobrým rádcem a přítelem je mi P. Antonín Juvenál Valíček, duchovní správce sester sv. Kříže v Boršicích. Milostiplné okamžiky prožívám také s bratry františkány z Uh. Hradiště. Během tohoto období ve mně pomalu uzrálo rozhodnutí zkusit žít po vzoru sv. Františka.

Po ukončení *civilky* v červnu 1996 jsem už nenašel odvahu nastoupit zpět do pracovního poměru. Na radu P. Juvenála odjíždím na exercicie do kapucínského kláštera v Olomouci, kde jsem se rozhodl požádat bratry o přijetí do řádu. Protože se nástup do postulátu (období před noviciátem) plánoval na 1. ledna 1997, požádal jsem bývalého boršického faráře P. Jendu Gacíka, jestli by mě po tuto dobu zaměstnal v salesiánském středisku v Ostravě. Mezi salesiány a víceméně romskou mládeží jsem prožil krásných pět měsíců.

K vykročení na cestu řeholního života mě doprovázela slavnost Matky Boží – 1. 1. 1997. Od ledna až do srpna ochutnávám plnými doušky první měsíce kapucínského života spolu s několika dalšími zájemci. Hábit oblékám v září v noviciátním domě v Újezdě u Uničova. Roční zkouška a formace je zakončena časnými sliby 30. 8. 1998. Další řádová studia jsem absolvoval v juniorátním domě v Olomouci. Nastal čas upevňování a prohlubování řeholního povolání. Slavné (doživotní) sliby jsem složil na svátek Narození Panny Marie 8. září 2001.

Hned po této slavnosti odjíždím do svého nového působiště, do komunity u kostela sv. Josefa na náměstí Republiky v Praze. Zde pod ochranou sv. Josefa a sv. Judy Tadeáše plním své povinnosti vůči lidem bez domova, pracuji na rekonstrukci kostela a hlavně se modlím za vyřešení své touhy stát se knězem. Na mou žádost mi bratr provinciál dovolil nastoupit na SOŠ Jarov v Praze, abych zde zakončil svá středoškolská studia maturitou. Kvůli studiu (obor stavební provoz) jsem se přestěhoval do našeho kláštera na Hradčanech. Po třech letech dálkového studia jsem zdárně odmaturoval a vzápětí podstoupil přijímací zkoušky na teologickou fakultu.

Zpět do Olomouce se vracím v září 2005, abych se zapsal do prvního ročníku studia teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého. Po urputných bojích jedné pětiletky konečně přišlo vítězství: 2. června 2010 jsem promován magistrem teologie. Útěchou a velkým povzbuzením pro mě byla možnost pracovat diplomové práci, která se vztahovala k m předkům a našim rodákům, kteří na ko 19. století emigrovali do USA. Pod vede prof. PhDr. Františka X. Halase, CSc. js obhájil diplomovou práci s názvem *Živ dílo JUDr. Hynka Dostála (Vztah česk katolických krajanů v USA ke své bý vlasti)*.

Nyní už nic nebránilo tomu, abych vydal na cestu svátostného kněžství. Za dní jsem s několika spolužáky v Olom vysvěcen o. biskupem Josefem Hrdličko jáhna a vyhlížím věže brněnské katedr Pod Petrovem začínám svou jáhenskou xi. Obklopen dobrými bratry a skvěl spolupracovníky se brzy dostávám do toračního tempa. Přes všechny nové úko povinnosti žádám o udělení kněžského cení, kterého se mi dostalo v katedrále Petra a Pavla v Brně, a to 12. února 2 z rukou spolubratra, biskupa Jiřího Paď OFMCap.

Jako novokněz jsem zůstal v brněn komunitě a po provinční kapitule jsem jmenován představeným domu a rekto kostela. Mnozí toto místo znáte díky hrobce, ve které je pochovaný slavný vá ník baron František von Trenck.

Začátkem roku 2015 jsem začal působit v našem klášteře na Hradčan tentokrát jako správce klášterního kos Panny Marie Královny andělů a kos Narození Páně – Lorety. Je tomu rok, kd na nás obrátil biskup Václav Malý s úp livou prosbou o pomoc pro krajany v cagu. Slovo dalo slovo, a s otcem Dušan jsme začali pracovat na realizaci mé vý moci v US. Věřím, že jsme v rukou n jícího nebeského Otce a spolu ujdeme cesty do Božího království. Kéž nám žehná.

P. Vojtěch Drahomír Dvouletý, kap

Fr. Vojtěcha

srdečně vítáme

v naší české komunitě a vyprošujeme hojnost Božího požehnání, Dary Ducha Svatého a dostatek sil pro službu v naší misii

Mons. Dušan Hladík

Madona, anebo talisman?

Kdysi lidské životy kosil mor, dnes se mnoho životů ztrácí na cestách při autohavárii. Na dálnicích se jezdí velmi rychle. Na jedné z nich došlo k havárii. Při předjíždění vrazila do sebe dvě auta. Výsledkem byli dva mrtví a šest zraněných. Mrtvá těla položili do prostoru mezi vozovkami a hned se seběhlo několik lidí. Mezi nimi byl také redaktor jednoho velmi populárního deníku. Ten si všeho pozorně všímal. Všiml si i toho, že jeden z mrtvých měl na své hrudi medailonek Panny Marie a druhý mrtvý měl na zápěstí zlatý náramek a na něm byla upevněna zlatá podkovička, která mu měla přinášet štěstí a chránit ho před neštěstím. V hlavě redaktora se zrodil také titul článku, v němž podá zprávu o této události. Jen tak pro sebe si jej řekl, avšak řekl jej nahlas: „Madona, anebo talisman." Jeden z přítomných pohotově zareagoval: „S čím se lépe umírá, s Pannou Marií, anebo s podkovičkou?"

Madona, jinými slovy Panna Maria, anebo talisman – to je mnohem více než titul článku do populárního deníku. To jsou dva póly, kolem nichž se může točit život člověka. Tato pravda se dá vyjádřit také jinak, a to mnohem přesněji a výstižněji: Bůh, anebo ďábel? Vždyť už v kolébce lidstva, jen co se člověk objevil na naší Zemi, ďábel se pokusil o to, aby toho člověka, kterého Bůh stvořil pro sebe, ukradl Pánu Bohu a přisvojil si ho jako své vlastnictví. Proto v podobě hada, obtočeného kolem stromu, promluvil k první ženě světa, k Evě, a nabídl jí zakázané ovoce. Když se Eva bránila a vymlouvala se na Pána Boha, který jim zakázal jíst z tohoto stromu, ďábel jí namluvil, že je to nesmysl poslouchat Boha. Prý oni si budou sami sobě bohy. Budou schopni si svůj život zařídit tak, jak se to bude líbit jim. Bůh se jim do toho nesmí míchat, vždyť oni sami budou silní a moudří jako Bůh. Velice zarážející je zde právě to, jak rychle člověk přestal věřit Bohu a jak snadno uvěřil ďáblovi. Zde je kořen veškeré tragédie lidstva. Tím, že člověk odepřel poslušnost Bohu, ztratil Boha a s ním veškeré svoje štěstí, pro něž ho Bůh stvořil. Člověk, který se chtěl stát takovým pánem, že ani Boha nebude poslouchat, stal se otrokem tohoto největšího nejen Božího nepřítele, ale i svého – ďábla. Ten se člověku za to, že mu bude sloužit a otročit, odplatí svým peklem už zde na zemi. Smrtí člověka se mu to peklo změní na věčné. Ďábel může dát pouze to, co sám má. On má jen nenávist, neštěstí, peklo. Dává to jen těm, kdo mu slouží.

Bůh se ve své nekonečné lásce k tomu člověku, který ho nechtěl uznat za svého Pána a opovrhl jím, nedal přemoci zlobou. Ale hned po jeho pádu mu přislíbil, že jednou pošle ženu, která pošlape onomu pekelnému hadovi hlavu. To znamená, že nad ním úplně zvítězí, a ta žena porodí Dítě, které napraví to, co člověk pokazil. Ta žena přišla, porodila Dítě, které napravilo nejen to, co člověk pokazil, ale v tom jejím Dítěti se napravil i onen pokažený člověk.

Tak talisman je obrazem, symbolem pokaženého člověka, jenž oklamán ďáblem udělal nepodařený pokus obejít se ve svém životě bez Boha a spoléhat se na vlastní sílu, na vlastní rozum. Boha chtěl nahradit modlou, můžkem, talismanem, který mu měl přinášet štěstí a chránit ho před neštěstím. Ten talisman dostává v životě člověka různou podobu, různé masky. Jednou je to podkovička, jindy kominíček nebo čtyřlístek. Ba člověk, pokud nechce sloužit Bohu, umí si najít modlu i ve svém vlastním těle, ve volné lásce,

v sexu, v alkoholu, v droze, v hracím automatu, najde si modlu v obrazovce, ve sportovci, ve sportovkyni, herečce, herci atd. Tak člověk, kterého Bůh chce tak velmi povýšit, svojí neposlušností vůči Bohu se sám tak strašně ponižuje.

Nyní se podívejme na Pannu Marii, protože ona je ideálem nepokřiveného člověka, takového člověka, jakým on byl ještě před svým prvním pádem. Neberme do úvahy ani to, že někteří mávnou rukou anebo se nepěkně o Panně vyjádří. Na skutečnosti to nic nemění. Ona je skutečně velkou a velkou i zůstane. Ona byla povýšena na takovou důstojnost, že svatý Tomáš o ní učí, že se téměř dotýká hranic nekonečnosti. Jen se podívejme na velké muže, na velké ženy, kteří žili ať už před ní, anebo i po ní. Některé svět nazýval „velkými" a považoval je za nesmrtelné. Oni už dávno zemřeli a jejich jména znají už jen jednotlivci, kteří mají zvláštní zájem o historii. Jméno Panny Marie nejenže zná celý svět, ale ona skutečně žije přímo v srdcích svých ctitelů dodnes. Nejenže její obrazy a sochy najdete na celém světě, ale na celém světě najdete také ty, kdo se snaží žít tak, jak žila ona. Snaží se o to, aby jejich život byl co nejpodobnější jejímu životu. Ona je ideálem pro člověka a její život je ideálem pro náš život. Mnozí rodiče dávají svým dětem její jméno, aby tak zajistili pro své děti její ochranu a pomoc. Tak chtějí před oči své-

ho dítěte postavit Pannu Marii jako jeho životní vzor, protože vědí, že pokud bude jejich dítě kráčet její životní cestou, jistě nezabloudí. Její cesta je pro každého člověka nejjistější a nejbezpečnější.

Proč je Panna Maria ideálem nepokaženého člověka? Proč je velkou a velkou i zůstane? Protože sám Bůh Otec si ji vyvolil za Matku pro svého Syna. Duch Svatý si ji ozdobil a ona spolupracovala s milostmi, které od Boha dostala. Víme, že Boží posel ji mohl pozdravit: „»Raduj se, milostiplná; Pán je s tebou.« Ona byla nad těmi slovy celá zmatená a rozvažovala, co ten pozdrav znamená. A anděl jí řekl: »Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Hle, ve svém lůně počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.« ... Ale Maria andělovi řekla: »Jak to bude, když nepoznávám muže?« Anděl jí odpověděl: »Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; a proto se to svaté, jež se narodí, bude nazývat Syn Boží.« ... Maria na to řekla: »Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova!« A anděl od ní odešel." (Lk 1,28–38)

V přijetí této zprávy o vtělení Božího Syna v jejím životě a v této její skromné odpovědi a v její reakci na toto všechno, co Bůh chce s ní učinit, vidíme, jak má vypadat člověk obnovený v Ježíši Kristu. Z jejího chování vidíme, že člověk je vždy jen pomocníkem Boha v jeho činnosti, má žít pouze pro Boha a bát se o to, aby ho nikdy neztratil. Vidíme, že pokud má člověk něco znamenat, tak musí v celém svém životě klást na první místo Boha a ne sebe. V její odpovědi vidíme celou její pokoru, úctu, odevzdanost a poslušnost vůči Bohu. O odměně, kterou jí Pán dal, se dozvídáme při jejím setkání s příbuznou Alžbětou, když Panna Maria řekne: „Velebí má duše Pána a můj duch se chvěje radostí v Bohu, mém spasiteli, protože shlédl na ponížení své služebnice. Ano, od nynějška mě budou blahoslavit všechna pokolení, neboť veliké věci mi učinil Všemohoucí, Svaté je jeho jméno a od věku do věku sahá jeho milosrdenství vůči těm, kdo se ho bojí." (Lk 1,46–50) Kdyby tato slova byl řekl někdo jiný, mohli bychom je považovat za pýchu, ale protože vyšla z úst Panny Marie, jsou největší pokorou, neboť toto, co řekla, je pravda, a tou pravdou nechce chválit sebe, nýbrž Boha.

Mariino chování může být pro mnohé lidi i velkou výčitkou, zejména pro ty, kdo si nechtějí přiznat svoji slabost a svoji závislost na Bohu a nerozumně si namýšlejí, že se ve svém životě obejdou bez Boha. Ba i nenávist vůči Panně Marii si neumíme jinak vysvětlit než jenom tak, že její pokora a úplná podřízenost Boží vůli je výčitkou pro jejich pýchu, která se povyšuje nad Boha. Tedy pokažený člověk nemůže snést pohled na tu, jež mu představuje dokonalého člověka, člověka nepokaženého.

Nyní se zamyslíme nad větou „Madona, anebo talisman?" ve světle svátku Zesnutí Bohorodičky. Smrt Panny Marie byla tak krásná, že u ní hovoříme ne o smrti, ale pouze o zesnutí. A co smrt dnešních mnohých lidí? Smrt je taková, jaký byl život. A dnes se život mnohých lidí podobá vězení. Protože ve své velké touze být šťastnými zde na tomto světě a nikdy toto štěstí neztratit se snaží zazdít všechna okna, jež směřují k věčnosti, jen aby byli co nejbezpečnější zde na zemi. Jen na jeden otvor nemají materiál, na otvor smrti. Skrz ten otvor se smrt nemilosrdně dívá na každého z nás. Mnozí se snaží uniknout před tímto pohledem. Platí si kdejaké pojistky, navštěvují různé léčebné ústavy, jezdívají na rekreace, aby si zachovali své tělesné zdraví. Avšak navzdory tomu všemu otvor smrti zůstává pro každého otevřen, každý jím musí jednou projít. Tady není žádné výjimky. A průchod tímto otvorem smrti bude pro nás znamenat konec všech našich pozemských plánů a tužeb. A pokud člověk v tomto životě neměl jiné touhy kromě těch pozemských, tak potom jeho průchod otvorem smrti ho přivede tam, kam nechtěl, do neštěstí, které už nikdy neskončí. Dosáhne toho, čemu se nejvíce vyhýbal, čeho se nejvíce obával.

Smrt Panny Marie byla krásná, jak jsme už řekli. Proč? Protože ona měla otevřené všechny ty otvory, které směřovaly k věčnosti, tam byly namířeny i všechny touhy jejího srdce. Pak její smrt byla pro ni splněním všech jejích tužeb, i té největší touhy, touhy po setkání s jejím Synem. Proto smrt byla pro ni tím největším vítězstvím a radostí. Církev i nám poukazuje na smrt Panny Marie a radí nám, ať se snažíme o to, aby náš život byl podobný životu Panny Marie, aby jednou i naše smrt mohla být podobná její smrti. Budeme-li podle jejího příkladu oslavovat Boha svým životem na tomto světě, pak ho jednou budeme s ní oslavovat i v nebi. Smrt může být jen buď splněním tužeb člověka, anebo jeho úplným a nenapravitelným zklamáním.

Pravá mariánská úcta je jistou zárukou dobré smrti a šťastné věčnosti. Otec biskup Dupanioup vypráví: „Když jsem byl ještě mladým kaplanem a připravoval jsem děti k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání, vždy jsem jim doporučoval pravou a upřímnou úctu k Panně Marii. Prosil jsem je, aby se modlily růženec. Jednou mě zavolali k umírající dvacetileté dívce, už jako biskupa. Přijala mě s úsměvem, zcela vyrovnaná se svým údělem. Velmi zbožně přijala svátosti umírajících. Po skončení obřadů jsem s ní navázal rozhovor. První její věta byla: »Otče, biskupe, já jsem teď pevně přesvědčena, že přijdu do nebe.« – »Já bych vám přál, aby se vám toto vaše pevné přesvědčení také splnilo. Ale odkud berete tu jistotu, že jistě přijdete do nebe?« Umírající odpověděla: »Před léty jste nás připravoval k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání. Radil jste nám, abychom byli opravdovými ctiteli Panny Marie, abychom následovali její příklad a denně se modlívali svatý růženec. Já jsem vaši radu vzala zcela vážně, uctívala jsem Pannu Marii jako svoji Matku, denně jsem se modlívala růženec a teď mi to přináší pokoj do srdce a jistotu, že Panna Maria si pro mne přijde, aby si mě odvedla do nebe jako Matka svoje dítě.« Krátce po rozhovoru děvče zemřelo. Její smrt byla krásná, podobná smrti Panny Marie. V životě se snažila, aby se její život co nejvíce podobal životu Panny Marie, proto i její smrt byla podobná smrti Mariině."

Čím je v naší duši jasnější obraz Panny Marie, tím zářivější je v ní obraz Pána Ježíše. Ale pokud obraz Panny Marie v naší duši zůstává ve stínu, obraz Pána Ježíše je v ní ve tmě. Proto tak úzce souvisí spása naší duše s úctou mariánskou. K nebeskému Otci se dá přijít jen skrze Ježíše, ale k Ježíši se dá přijít jen skrze Pannu Marii. Každá jiná cesta k němu je těžší a nebezpečnější. Proto platilo, platí a bude vždy platit: „Pravý mariánský ctitel nezahyne."

P. Štefan Ištvaník CssR
Ľudová čítanka 8/2002
překlad podle Světla 32/2017

Pět svědectví o posmrtném životě

Existuje život po životě? Posmrtná existence v nějaké jiné úrovni reality? To je otázka, kterou si lidé pokládají už celá staletí. Podívejme se na zkušenosti těch, kteří nahlédli za oponu.

Veronika Ulrike Barthel

V létě 1981 do auta řízeného dvaadvacetiletou německou dívkou Veronikou Barthelovou udeřil při bouřce blesk. Žena popsala, že v okamžiku, kdy se její životní funkce zastavily, spatřila kaňon na jehož konci byla brána s nápisem „Vítej v pekle". Poté se dostala mezi pekelné démony u ohnivého jezera, do kterého byli uvrhováni lidé. Nakonec ji doktoři přivedli zpět. Smíchal při této události její mozek vzpomínky, filmy a příběhy, co znala, nebo skutečně spatřila peklo?

Bill Wiese

Známý je také případ amerického protestanta Billa Wiese. Ve své knize 23 Minutes in Hell popisuje zkušenost, při které spatřil samotné peklo. Vše se prý odehrálo v noci z 23. na 24. listopadu 1998. Bill spal ve své posteli, když se náhle ocitl v podivné zavřené cele kdesi v nitru naší planety. Následně ho začali mučit ještěří démoni, kteří házeli jiné lidi do obří ohnivé jámy. Nakonec ho osvobodil Bůh se slovy, aby muž šířil, co uviděl. Dodnes je ale mnoho lidí přesvědčeno, že si vše buď vymyslel, nebo že se mu zdál velmi živý sen.

Ian McCormack

Během jedné bezmračné noci se u skalnatého pobřeží tropického ostrova Mauritius potápěl Američan **Ian McCormack**. Zničehonic ucítil palčivou bolest na noze a vzápětí na celém těle a spatřil tělo medúzy, která ho popálila. Než se dostal do nemocnice, prožil 20 minut klinické smrti. Během této doby spatřil hrůzné obrazy trpících lidí a paprsek světla ho zvedl nahoru, směrem ke kruhovému otvoru. *„Připadal jsem si jako smítko prachu v paprsku slunečního světla,"* prohlásil později Ian.

Co se děje po smrti - svědectví australského potápěče (slovensky)
Celý příběh osobně vyprávi na: https://www.youtube.com

Crystal McVea

Velmi dobře popsaným zážitkem blízké smrti je i případ z roku 2009. Při jedné operaci se Američance **Crystal McVeaové** zastavil dech a ona byla na malou chvíli mrtvá. Během té doby se údajně dostala do nebe, kde spatřila samotného Boha. Její výpověď zaujala především faktem, že v nebi cítila vše daleko intenzivněji díky 500 smyslům. Bůh jí ovšem po chvíli i přes její odmítání poslal zpět na zem.

Ben Breedlove

Jeden z neslavnějších případů zkušenosti zaznamenané během klinické smrti se proslavil na webovém videoportálu YouTube. V prosinci 2011 zveřejnil americký mladík **Ben Breedlove** na svém profilu právě na video, ve kterém se svěřuje se svou trojnásobnou zkušeností s klinickou smrtí. Při jedné z nich se prý nacházel v bílém pokoji společně s jeho oblíbenou rapovou hvězdou. Viděl ostrá bílá světla a cítil obrovský klid a mír. *„Pak jsem se podíval do zrcadla a byl pyšný na celý svůj život, na to, co jsem udělal. Byl to ten nejkrásnější pocit, co jsem kdy měl,"* prohlásil Ben Breedlove.Podle:

Filip Appl
http://epochaplus.cz

S adventem přicházejí roráty

Adventní jitřní mše a k nim patří středověké české zpěvy

Podivuhodné slovo *RORÁTY* vzniklo ze slov ***RORATE CAELI, DESUPER... Rosu dejte nebesa shůry.*** Tak zní začátek starodávného zpěvu čtvrté neděle adventní, podle něhož dodnes nazýváme adventní ranní mariánské mše i starobylé zpěvy, které při nich zaznívají.

„Bez jakéhokoliv přehánění, kdyby se v našich zemích nezpívaly roráty, tak bychom tady dávno nemluvili česky," tvrdí přední znalec staré hudby Michael Pospíšil.

Jako za doby Karla IV.: 700 let tradice

Brzy ráno před rozedněním se v adventním čase scházeli lidé téměř ve všech farních kostelech po celé zemi. Dělo se tak již od dob Karla IV., který u nás tyto mariánsky laděné bohoslužby a zpěvy s tematikou prorockých textů očekávání příchodu Mesiáše zavedl. Silným a působivým obsahem rorátních mší je tedy naděje předpověděná a naplněná. **Žádný jiný národ nemá tak bohatě rozvinutou rorátní tradici.**

Kulturně-duchovní zážitek: živý a aktuální

Nezapomenuté – nezapomenutelné. V současné době zažívají roráty svou renesanci. V mnoha farnostech se celý advent scházejí před kostelem hloučky dětí, které se svíčkami nebo lampionky vcházejí do potemnělého kostela světelným průvodem za zpěvu známé středověké rorátní písně *„Ejhle, Hospodin přijde"* z antifonáře prvního českého arcibiskupa Arnošta z Pardubic z roku 1364.

Jen v Praze je míst, kde se loděmi chrámů roráty rozeznívají, několik desítek. Sugestivní jsou zejména ty, které se odehrávají na místě, kde to všechno začalo, ve Svatovítském chrámu. Tam čerstvým sněhem po Starých zámeckých schodech přicházejí spící Prahou a temnými nádvořími Pražského hradu davy studentů, kteří chtějí zažít něco krásného, neobvyklého. Po bohoslužbě, která začíná v „nekřesťanských" 5:45, sdílejí společnou snídani v refektáři některého z hradčanských nebo malostranských klášterů. Nechme promluvit přímo tyto mladé lidi:

Jakub, programátor (28)

Roráty jsou pro mě vykolejením z běžného denního režimu. To má dvě funkce. Má mě upozornit, že je advent a blíží se Vánoce. Ve shonu běžného života bych si toho nemusel všimnout. Zadruhé mi to pomáhá usebrat se a trochu se na narození připravit. Jako silně technický typ potřebuji silné impulzy. A velmi se mi líbí ty písničky!

David, student muzikologie (22)

Roráty jsou pro mě vyjádřením adventní modlitby, která je neustále aktuální, a zároveň patří k jedinečné české duchovní tradici. Ta pro mě v tomto ohledu nepředstavuje něco fádního, nudného a vymřelého, ale živé dědictví minulých dob, které svou hudbou i textem vyjadřuje to, co nám všem v adventu leží na srdci. Rosu dejte nebesa... Co přináší v adventu větší naději?

Ludmila, pediatrička (26)

Vzpomínka na roráty pro mě tvoří atmosféru adventu. Oběť brzkého vstávání je bohatě vyvážena - tajuplnou poutí tichým městem do ztemnělé katedrály, starobylými zpěvy o čekání na Mesiáše, společenstvím milých křesťanů...

Pavel, premonstrátský mnich (27)

Roráty mají pro mě dvojí rozměr: jednak je to výraz mariánské úcty, protože roráty mají bytostně mariánský rozměr. A pak je to něco, co se v našem národě předává přes 700 let, takže je to jistý odkaz tradice našich předků, kteří nám předali víru.

Jana, učitelka (24)

Nádherné zpěvy, které jsou pouze po ten okamžik. I po roce vybavíš ty specifické melodie... Kouzelné je, že víš, že i další lidé s tebou sdílejí stejný pocit: hecnout se a opravdu ráno vstát, že všichni jedou prvním metrem a postupně k tobě přisedají - nebo ty k nim. A najednou sedíš vpředu v plné noční katedrále a hřeje tě, že to první, co jsi ten den udělala, je, že jsi šla na mši a pomodlila ses. Takto ráno to vnímám mnohem intenzivněji!

Vladimír, student medicíny (23)

Roráty jsou pro mě okamžikem, kdy si více uvědomuju Ježíše jako Dítě, které se stalo závislé na Panně Marii, která ho s láskou kojila.

Mikuláš, doktorand IT (29)

Zvláštní ranní mše – zvlášť ty v katedrále jsou kouzelné. To, jak jde člověk nezvykle poloprázdnou Prahou a po mši pak na společnou snídani, je neopakovatelný zážitek.

Připravila:
Marie Štěpánová, Česká republika

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Upřímná vzpomínka

18. listopadu 2017 to bude šest roků, kdy mě navždy opustil můj milovaný manžel, pan

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu

V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České Misie v Brookfieldu, IL ve středu 15. listopadu 2017 v 10.00 dopoledne

Děkuji všem, kdo jste ho znali a vzpomenete si na něho v modlitbě spolu se mnou

Amálie Klimešová, manželka

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek	*Dolores Jacklin*
1-708-484-3162	1-630-968-1292

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 25.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 415 8793

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku

v neděli 3. prosince 2017

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

v 1.00 odpoledne se v klubu promítají pohádky pro děti

ve 2.00 odpoledne v kostele
PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA

Ve vánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.
Mikuláš potom bude všem dětem nadělovat dárky.
NENOSTE DĚTEM ŽÁDNÉ DÁRKY Mikuláš bude všem nadělovat jednotné dárky sám.

Vstupné dobrovolné.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117 Mobil: (708) 533 1050

Andělé strážní dnes

V dnešní rušné době se vynořují andělé strážní s větší silou než kdykoliv předtím. Příklady světců z naší doby nebo svatých z dřívějších časů nám ukazují, že anděl strážný je naším nejlepším přítelem, jehož pomoci bychom si měli při svém dnešním způsobu života více vážit. On neustále hledí na Boha a současně je nám ve dne v noci po boku.

Dvacet řádků zlatými písmeny

Vnitřní spojení se svým andělem strážným provázelo P. Pia už od dětství. On je neustále prohluboval a byl s ním ve stále důvěrnějším vztahu. Šlo to tak daleko, že se stalo, že se na něho hněval, když okamžitě neodpovídal na jeho volání. Tak řekl jednou anděl strážný, když ho P. Pio huboval, s velmi srdečným výrazem: „Já jsem stále u tebe, můj milý, obklopuji tě neustále srdečností, kterou tvoje vděčnost k Milovanému vyvolává ve tvém srdci. Tato láska, kterou k tobě cítím, nebude zhašena tvojí smrtí. Já vím, že tvoje velkodušné srdce bije stále pro našeho společného Milovaného." Anděl mluvil o Pánu Ježíši.

„Ó Raffaelino," napsal P. Pio 20. dubna 1915 ženě, která mu psala, „jak potěšující je vědět, že jsme stále pod ochranou nebeského ducha... Zaveďte si pěkný zvyk stále na něho myslet. Buďme si od kolébky ke hrobu vědomi, že po našem boku je nebeský duch, který nás neopouští ani na okamžik, který nás vede a který nás ochraňuje jako bratr, jenž nás má stále těšit, zvláště v nejsmutnějších hodinách. Věřte, Raffaelino, že tento dobrý anděl se za Vás modlí. On přináší Bohu všechna dobrá díla, která konáte, Vaše svatá a čistá přání. V těch hodinách, kdy se zdá, že jste sama a opuštěná, si nenařikejte, že nemáte spřátelenou duši, které byste se mohla otevřít, již byste mohla svěřit svoje trápení, ale nezapomeňte na tohoto neviditelného průvodce, který je přítomný, který je vždycky připravený Vám naslouchat a Vás těšit. Ó skvostná důvěrnosti! Ó šťastné přátelství!"

Představme si, že P. Pio tato strhující a pravdivá slova neadresuje Raffaelině, ale nám osobně. Měli bychom se je naučit zpaměti, začlenit je do svého duchovního života, konkrétně je prožívat každý den. Je zde definován mystický, osobní svazek s naším andělem strážným a konkrétně je popsán druh našeho vztahu s ním. Opište si těchto dvacet řádků, založte si je do své modlitební knihy, pročítejte si je stále znova, dokud je nejenom podržíte ve své paměti, ale především je budete prožívat konkrétně v každém okamžiku svého všedního života.

Z posledních dober P. Pia

Jednoho dne seděl bratr Alessio, který dával pozor na starého kněze během siesty, po jeho boku na terase. Otec Pio probíral mezi prsty perly růžence. Bratr četl knězovu korespondenci za účelem odpovědí, které měli poslat. Přerušil knězovu modlitbu a řekl: „Paní B. R. by chtěla, abyste jí poradil ohledně nového zaměstnání, které se jí nabízí." Otec Pio ho přerušil káravým tónem: „Jděte, můj synu, nechejte mě o samotě, cožpak nevidíte, že jsem velice zaměstnaný?" – „Zvláštní," pomyslel si bratr, „on tady sedí a probírá prsty růženec, a říká, že je velmi zaměstnaný!" O několik okamžiků později se obrátil P. Pio na bratra a řekl mu: „Cožpak nevidíš všechny ty anděly strážné mých duchovních dětí, kteří přicházejí a jdou, aby mi přinesli svá poselství?"

Otec Pio ukládal svým návštěvníkům a lidem, kteří se u něho zpovídali, aby mu poslali své anděly strážné, až budou v nesnázích...

Terezie Neumannová a její anděl strážný

V lednu 1946 jsem měl to privilegium, že jsem směl strávit jedno odpoledne s Terezií Neumannovou, stigmatizovanou paní z Konnersreuthu v Bavorsku. Ještě zvláštnější výsadou bylo, že jsem mohl být přítomen v noci ze čtvrtka na pátek otřesnému divadlu utrpení Kristova, které Terezie prožívala na svém těle a ve své duši se srdcervoucí skutečností. Viděl jsem vytékat krev z jejích očí, z jejího čela, z jejích rukou a nohou. Slyšel jsem, jak vizionářka vyslovovala aramejsky svatá slova, která říkal Ježíš během svého utrpení. Terezie prožila více než čtyřistakrát tragédii Kristova zatčení. Zažila, jak byl vláčen před lidské soudy, jak byl odsouzen k smrti, bičován, trním korunován a ukřižován. To utrpení, které prodělala, se zarylo člověku do očí. Její obličej byl znetvořený. Neviděl jsem nikdy nic tak srdcervoucího...

Terezie měla ke svému andělu strážnému nepřetržitý a živý vztah, jaký máme k lidem, kteří jsou nám velmi milí. Vnímala ho stále po svém boku, znala jeho jméno, bavila se s ním, dostávala od něho odpovědi, jež slyšela. Když byla ve stavu vytržení, viděla ho po pravici, zářícího světlem. Informoval ji o vnitřním životě návštěvníků. Využívala toho, aby těm, kdo se jí svěřovali, dávala orientaci. Anděl strážný ji varoval před rejdy satanovými, před útoky, které plánoval proti ní, proti jejím příbuzným a proti církvi.

Den za dnem prožívala Terezie jeho blahodárnou přítomnost po svém boku. „Kdybyste si uměli představit tu lásku, kterou k vám váš anděl strážný chová, a jak velmi se těší z vašich radostí a trpí vašimi těžkostmi, pak byste s ním ihned navázali nejdůvěrnější vztah," říkávala návštěvníkům, kteří se jí ptali na své anděly strážné.

Světice andělů

Počátkem 20. století zemřela ve věku 25 let jedna žena, která byla jak tělesně, tak také duchovně mimořádně krásná.

Gemma Galgani (1878–1903) se narodila v Camiglianu, v provincii Lucca. V osmi letech prožila těžký otřes ze smrti své maminky. Její otec zemřel o jedenáct let později. Během celého svého mládí byla často nemocná. V 21 letech byla najednou uzdravena z těžké nemoci na přímluvu Gabriela dell'Addolorate (1838–1862), italského passionisty, který byl deset let nato blahořečen. Gemma ctila tohoto řeholníka, který zemřel třicet let předtím. Milovala ho kvůli jeho intenzivní mariánské spiritualitě, jeho nevyčerpatelné radosti, jeho lásce k pokání.

Krátce nato dostala Gemma rány Kristovy. Její cesta byla předurčena: pro těch několik let, která jí v životě zbývala, to bude kříž. Byla přijata do jedné spřátelené rodiny a žila už více na onom světě než na tomto. Četné extáze a zjevení, jimiž byly prostoupeny její dny, byly srovnatelné s návštěvami přátel u jiných lidí. Gemma Galgani zemřela 11. dubna 1903. V roce 1933 byla blahořečena a v roce 1940 následovalo její svatořečení.

Gemma žila ve vroucné důvěrnosti s anděly, zvláště se svým andělem strážným. Ve vlastním životopisu, který sepsala na pokyn svého zpovědníka, o tom hovoří. Její anděl strážný byl jejím duchovním vůdcem – s přísností, jak se patří. Gemma píše o jedné příhodě z dětství: „Vzpomínám si velmi dobře, jak mi jednoho dne darovali zlaté hodinky s řetízkem... Propadla jsem na chvíli ješitnosti a zavěsila si je, abych vyšla ven.

Když jsem zase přišla domů, vysvlékla jsem se. V té chvíli jsem uviděla anděla – dnes vím, že to byl můj anděl strážný. Řekl mi s velkou vážností: »Připomeň si, že ozdoby, které zdobí nevěstu ukřižovaného Krále, mohou být jenom trny a kříž.« Tato slova mě vystrašila. Ten anděl mi také nahnal strach. Přemýšlela jsem o těch slovech, aniž bych jim správně rozuměla. Rozhodla jsem se: Z lásky k Ježíši, a abych se mu líbila, nebudu nosit už žádné ozdoby a nebudu už mluvit o věcech, které patří do světa ješitnosti."

Byla jsem tady, abych ho pozorovala

Častokrát Gemma viděla, že je obklopena těmito nebeskými bytostmi. Cítila velmi intenzivně dobrotu jejich přítomnosti. V jednom dopisu datovaném 14. září 1900 psala passionistovi P. Germainovi, svatému a chytrému knězi, který byl od roku 1900 jejím duchovním vůdcem, docela prostě o přítomnosti svého milovaného anděla: „Potom, co jste odjel domů, zůstala jsem se svými milými anděly. Neviděla jsem všechny čtyři, ale jenom dva z nich: svého anděla strážného a Vašeho anděla. Váš anděl strážný přichází, aby mě ráno probudil, a přichází také večer, aby mi požehnal."

Dne 3. října téhož roku, den po liturgické památce svatých andělů strážných, psala Gemma P. Germainovi: „Anděl strážný se se mnou také modlil breviář... Ale včera jsem jim všem dala volno, protože měli svátek. Můj anděl a také Váš anděl však chtěli zůstat." Dne 13. května 1901 mluvila znovu o andělu strážném: „Dnes se rovněž ukázal Váš milý anděl strážný. Jak byl krásný! Jak velmi se leskla třpytivá hvězda nad jeho hlavou! S mou tetou jsme odešly do kuchyně, abychom připravily jídlo. Byla jsem tam, abych ho pozorovala. Myslela jsem na Ježíše a děkovala Mu těmito slovy: »Ježíši, děkuji Ti. Já trpím, ale vím velmi dobře, že mě necháš vejít do ráje, že ano?« Tu jsem ucítila, jak mi někdo klade na čelo ruku a uchopil mě za hlavu. Byl to Váš anděl strážný, který mi řekl: »Moje dcero, když máš naději, že jednou budeš s Ježíšem a Marií vládnout na nebesích, proč nepřijímáš to utrpení, to vyčerpání s větší silou a odvahou?« Potom, co řekl tato slova, objal mě a zmizel, zanechal mě v největší radosti."

Barometr duše

Jak vidíme, jsou andělé strážní, tyto nesmrtelné a dokonalé bytosti, šťastní, když s námi mohou sdílet vřelou důvěrnost. „Anděl je nejupřímnějším a nejvěrnějším přítelem, dokonce i když pácháme nepravosti, tenkrát ho naše špatné jednání zarmucuje," řekl P. Pio. Gemma Galgani se nechala svým andělem strážným a svým duchovním průvodcem poddajně vychovávat.

Nesmíme si své anděly strážné představovat jako majestátní a odtažité bytosti, nýbrž jako velmi milé a blízké osoby, kterým není nic skryto a které znají naše srdce až do posledních záhybů a sdílejí s námi naše radosti a smutky. A jako někoho, kdo je šťastný z našeho doprovázení, kdo je šťastný, když ve svém vnitřním životě děláme pokroky, a pokaždé trpí, když na své cestě ke svatosti uděláme krok zpátky. Jsou to naši nekonečně drazí průvodci v našem životě, v dobrých i špatných dnech! Jak velice je musíme mít rádi! Mluvit s nimi ve skrytu srdce je vzácnost stejná jako každá návštěva nějaké milé bytosti. Váš anděl strážný zrcadlí váš stav duše jako barometr. Myslete také na jeho štěstí tím, že budete dbát na stálost vašeho vnitřního života.

On je neustále tady: „Anděl strážný mě nikdy neopouští," napsala Gemma Galgani do svého duchovního deníku, „nikdy, ani na okamžik! Když mluvím, modlím se nebo se věnuji jiným záležitostem, je to on, kdo mě na to upozorňuje. Je to vůle Ježíšova, abych se nemýlila." Dne 20. července 1902, devět měsíců před svou smrtí, napsala Gemma P. Germainovi:

„...příštího dne přišel můj anděl strážný ke mně. Pohladil mě a já jsem se nemohla zdržet, abych mu mile neřekla: »Můj andělí, jak velice tě mám ráda!« – »Proč?« ptal se mne. »Mám tě ráda, protože mě učíš pokoře a protože v mém srdci uchováváš mír. Když se někdy stane, že jsem špatná, můj milý anděl se nezlobí. Chci být vděčná nejprve Ježíšovi a pak tobě.« –

»Ano,« dodal k tomu, »budu tvým věrným průvodcem, tvým nerozlučným ochráncem. Víš, kdo mi tě svěřil do ochrany?« – »Ano,« odpověděla jsem, »můj milý Ježíš.« Pak zůstaňme oba spolu s Ježíšem."

Anděl strážný – váš anděl strážný – doufá v to, že se podobná vroucí důvěrnost vyvine s tím, kdo je v jeho ochraně – tedy s vámi. Co se ale dá dělat, když se tato osoba ani v nejmenším nezajímá o tuto jeho blahodárnou přítomnost? Nebo ještě hůře, když dokonce popírá existenci anděla strážného? Pak je odzbrojený, nemohoucí, nešťastný. Kéž by tomu tak u vašeho anděla nikdy nebylo. Když ho ignorujete nebo pouze zanedbáváte, pak si odpíráte mocnou pomoc na své cestě k dokonalosti, odmítáte drahého pomocníka pro své štěstí. Nikdy nezapomeňte, že anděl strážný je nejdrahocennějším klenotem ve vašem životě.

Ano, anděl strážný je nejcennějším pomocníkem pro vaše štěstí. A pro vaše bezpečí.

Dosvědčuje to následující příběh, který mi vyprávěla jedna stará dáma, jež vedla svatý život:.

„Když jsem byla mladá, byla moje krása, která mezitím uvadla, »zářivá«, jak lidé říkali. Ráda jsem chodila do společnosti. Jednou za měsíc jsem chodila v sobotu večer na ples. V malém lotrinském městě, kde jsem žila, jsem měla mnoho obdivovatelů. Muži se předháněli, aby mě vyzvali k tanci. Vyhýbala jsem se tangu, protože se pak někteří muži těsně, skoro bezostyšně na mě tlačili. Jeden účastník plesů se držel zvlášť tvrdošíjně v mojí blízkosti.

I když to byl hezký, milý a galantní chlapec, netančila jsem s ním ráda, protože byl tělesně dotěrný a neskromný. Jedenkrát se dopustil »ztřeštěnosti« a nabídl mi sklenici polosuchého šampaňského. Trval na tom, abych si vzala druhou číši a potom třetí... Hlava se mi točila. Potom mi navrhl, že mě doprovodí domů. Cestou mi řekl, že mi chce ukázat »něco velice zajímavého«. Bydlel ve svobodárně. Poháněna zvědavostí, hloupě jsem k tomu svolila. Když jsme k němu přišli, ukázal mi sbírku známek, především zvláštní známku, která, jak říkal, »má hodnotu celého jmění«.

Nikdy jsem se nezajímala o známky. Pak mu najednou zajiskřilo v očích, vrhl se na mě a táhl mě k posteli. Měla jsem jen jediné útočiště: volat o pomoc. Všemi silami jsem vykřikla: »Můj andělí strážný, pomoz mi!« Okamžitě někdo silně zaklepal na dveře pokoje. Mladý muž mě pustil a běžel ke dveřím. Nikdo tam nebyl... Rychle jsem utekla a ušla této nástraze.

Nikdy jsem nepochybovala o tom, že mě toho večera zachránil můj anděl strážný. Měla jsem tenkrát osmnáct let. Nepoznala jsem do té doby ještě žádného muže. O dva roky později jsem se seznámila s mužem, který se stal mým manželem a otcem mých dětí a dopřál mi skoro padesát let šťastného života.

Jak vděčná jsem byla onomu knězi naší farnosti – byl to farář svatého života – který mě, když jsem byla ještě dítě, naučil milovat mého anděla strážného a být s ním ve stálém kontaktu!"

Z Maria heute 10/2015
Překlad podle Světla 39/2017

Češi v Chicagu:

Česká migrace a její historické počátky (část 1)

Chicago v roce 1820

Nejvýraznější migrační vlna Čechů do USA proběhla v době mezi 1848 a 1914, kdy se do USA přesídlilo přibližně 350 tisíc Čechů. Podle údajů sčítání lidu, které proběhlo v roce 1870, se k českému původu přihlásilo 36 035 obyvatel (v roce 1900 to bylo již 156 891), přičemž nejvíce z nich (6 277) žilo v Chicagu. Přestože Chicago vzniklo poměrně pozdě (ačkoliv zmínky o prvních osadnících kladou počátky do roku 1673, město bylo založeno v roce 1837), velmi rychle se začalo rozvíjet (v roce 1840, tedy čtyři roky po svém založení mělo 4 479 obyvatel, za dalších deset let v roce 1850 to bylo 30 000 obyvatel, v roce 1880 to již bylo 503 185, v roce 1890 1 099 850, v roce 1900 to bylo 1 689 575 a v roce 1910 již 2 185 283 obyvatel). Během prvních šedesáti let se rozrostlo o více jak 2 180 000 obyvatel.

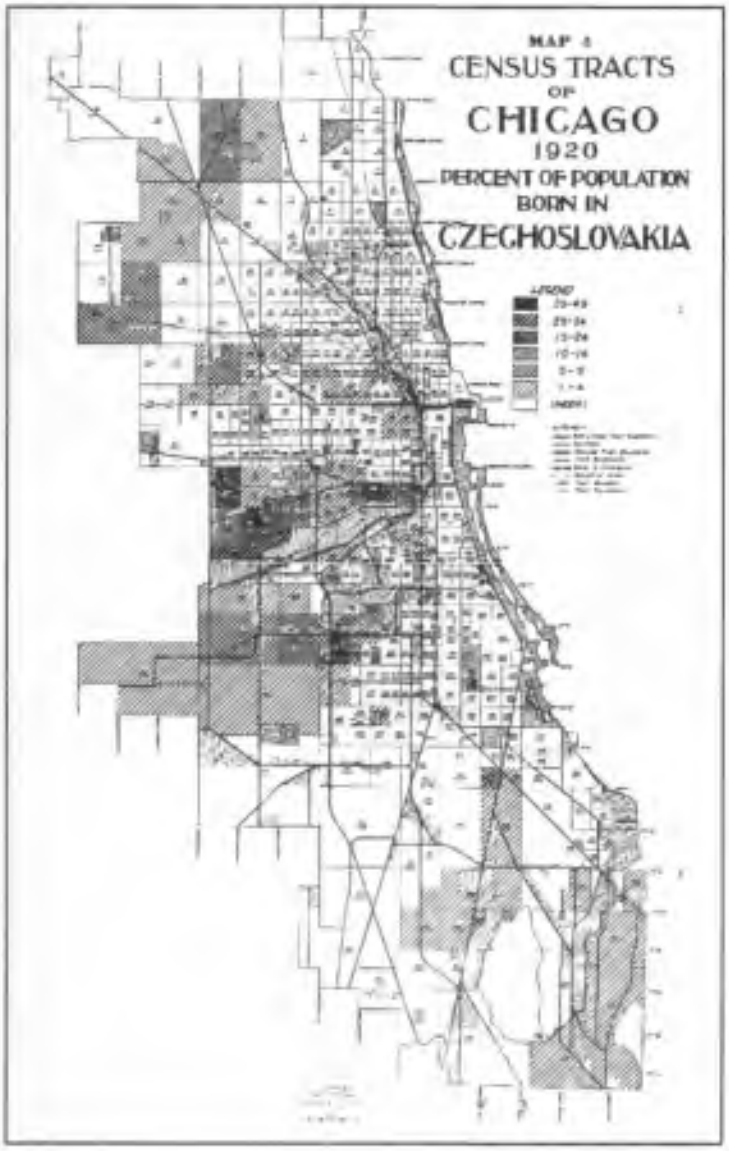
Jedním z klíčových faktorů pro tento rozvoj bylo napojení na železnici, což umožnilo nejen přísun surovin a odvoz zboží, ale především přísun nové pracovní síly, především z řad imigrantů. Chicago se tak stalo velmi rychle místem s největším počtem českých imigrantů. První čeští imigranti sem dorazili v letech 1852 a 1853 a usadili se u tehdejších severních hranic města u jezera, nedaleko starého hřbitova, jenž zaujímal jižní část dnešního Lincolnova parku. Příchozí, píše v roce 1915 J. Vojan v *Adresáři a almanachu českého obyvatelstva v Chicagu:* „ubytovali se z části v domě na dnešní křižovatce ulice Dearbornovy a North Avenue, ale ponejvíce rozhodli se pro prázdné pozemky blíže Notrh Avenue mezi Clarkson a Dearborn ulicí". Zde žili asi do roku 1855, kdy je majitel pozemků vystěhoval. Druhou oblastí, do které se následně Češi přestěhovali, byla oblast kolem „dnešní bursy a nádraží La Salle, kolem ulice Van Buren a Jacksonovy". Netrvalo dlouho a Češi dále putovali na západ, za řeku na ulici Beach, do oblasti, kterou dnes zabírá železnice. A ještě před rokem 1860 se přesouvají dále do oblasti západně od Beach Street kolem ulic Canal, Polk, De Koven, Bunker a západní 12. ulicí. Tato osada byla již stálá (ještě na počátku 20. století šlo najít její pozůstatky), začala být označovaná jako „Praha" a v ní „poprvé uplatnili se Češi jako národnost a počali vystupovat zřejmě na veřejnost". Tato osada, jejíž jádro tvořila ulice Canal, se začala velmi rychle rozšiřovat - od 1860 se rozšířila „od Ewing a Polk na jih až skoro k řece a a po všech skoro ulicích příčních na západ až téměř k Halsted St." Byl zde také postaven v letech 1864 – 1865 první český kostel sv. Václava.

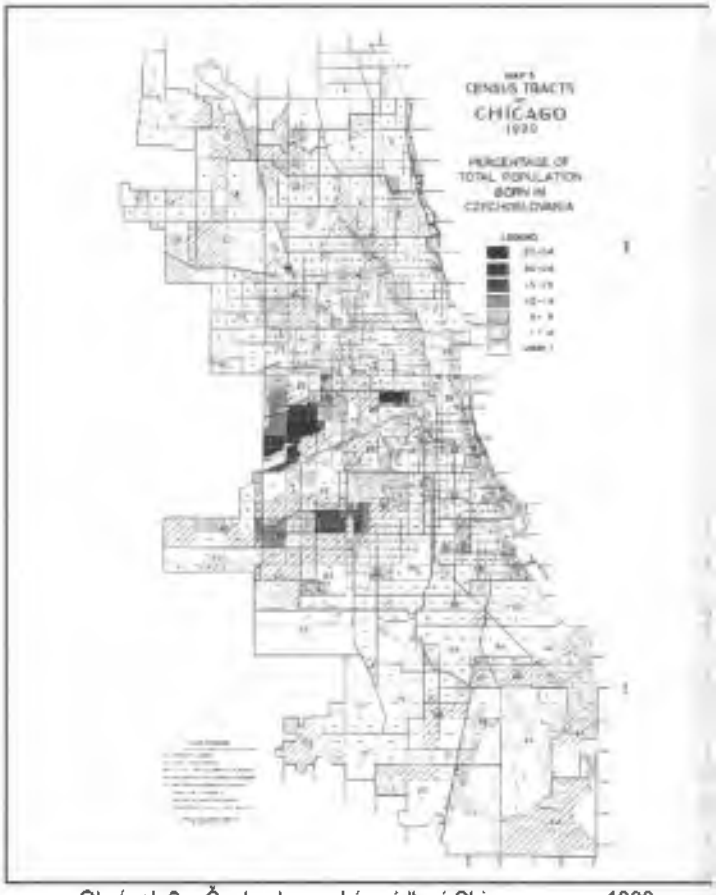
Kostel sv. Václava v Chicagu

Tyto přesuny byly vynuceny vnějšími okolnostmi (např. rozvojem železnice), ale patrně také souvisely s početním rozvojem české komunity. Ačkoliv jde o velmi nepřesné odhady, lze říci, že v roce 1855 (tedy v období první osady) zde žije asi 500 Čechů, v 60. letech přibližně 1 500 a v roce 1870, kdy již existovala Praha, to bylo kolem 10 000 Čechů. Podle oficiálních výsledků censu z roku 1870 žilo v Chicagu 6 277 Čechů, čímž se Chicago stalo město s největší českou komunitou v USA, přičemž v celých Spojených státech žilo v té době 36 035 osob, které se narodily v českých zemích.
V roce 1870 začaly vznikat základy další české osady, neboť velmi laciné pozemky umožňovaly movitějším Čechům

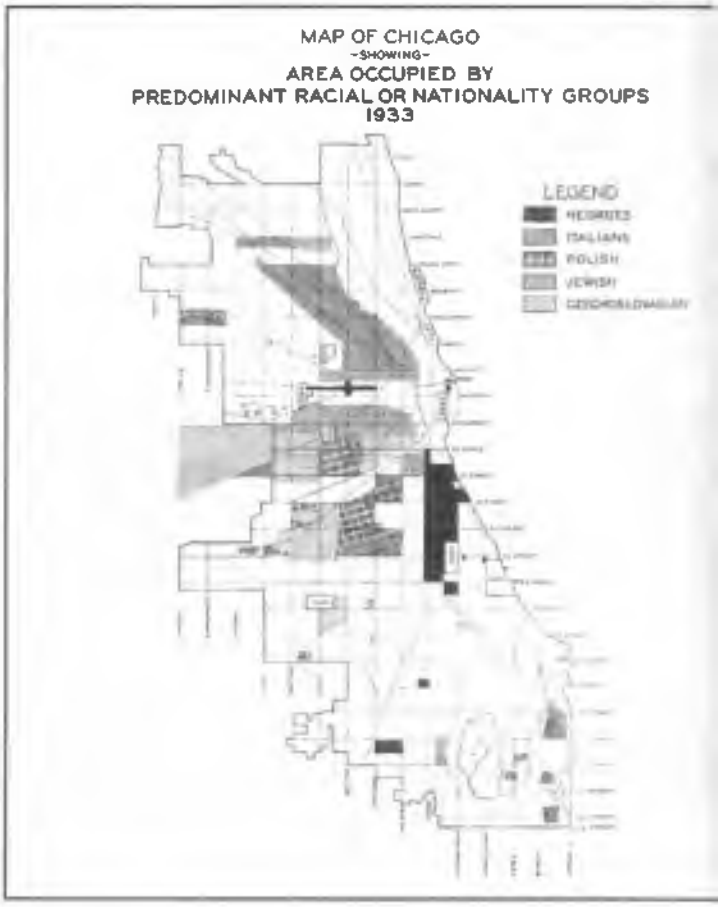
postavit si vlastní domy v nově vysušených oblastech. Tak byly v tomto roce postaveny první domky v oblasti kolem dnešní 18. ulice, z nichž jeden začal sloužit jako hostinec a nesl název „U města Plzně". To byl počátek významné lokality, která se dodnes jmenuje Pilsen. Další pohyb Čechů pak směřoval v 90. letech devatenáctého století do oblasti South Lawndale, která získala název Česká Kalifornie. V 30. letech minulého století pokračoval pohyb Čechů dále do předměstských oblastí, především do oblasti Cicero, Berwyn a Riverside. Obrázky 1 a 2 ukazují hustotu českého obyvatelstva v různých částech Chicaga v roce 1920 a 1930 – je zřejmé, že česká komunita se soustřeďuje jižněji od centra a směřuje na západ od centra. Obrázek 3 pak jasně ukazuje pás českého (resp. československého) osídlení, které se táhne podél 22. ulice směrem na západ. Tato ulice byla později nazvána podle českého starosty Chicaga z let 1931 až 1933 Antona Čermáka jako Cermak Road. Nicméně i poté migrace Čechů pokračovala dále na předměstí, takže dnes jsou tradičně české oblasti jako Plzeň či Cicero osídleny imigranty z Mexika.

Obrázek 1 – Československé osídlení Chicaga v roce 1920

Obrázek 2 – Československé osídlení Chicaga v roce 1930

Obrázek 3 – Rozmístění evropských národností v Chicagu v roce 1933

Je velmi těžké, až nemožné podat přesné počty české comunity v Chicagu. Důvody jsou přinejmenším dva. Prvním z nich je poměrně rychlá asimilace Čechů a s tím spojena neochota označovat se v různých censech za Čecha. Stěžuje si na to již J. Vojan, který ukazuje na rozpor v datech mezi „spolkovým censem" z roku 1910 (110 736 Čechů) a „školním chicagským censem" z roku 1914 (102 749 Čechů). Jak píše, „to by povrchní posuzovatel mohl si vyložiti jako důkaz ubývání Čechů v Chicagu". Příčina je jinde, školní census totiž „svedl mnohé zde zrozené Čechy, že zapřeli český původ svých rodičů a tím utonuli v rubrice Američanů"." Tato poznámka má však velký význam pro celé studium české migrace v Chicagu (či USA) – vážnou otázkou je, koho v našich výzkumech považovat za „Čecha" nebo příslušníka české komunity. Tuto otázku nelze jednoduše zodpovědět, avšak je zřejmé, že je rozdíl mezi novým imigrantem, který hovoří česky (a někdy špatně, někdy dobře anglicky) a jeho dítětem, který již hovoří anglicky (a někdy špatně, někdy dobře česky) a jeho vnukem, který již většinou hovoří jen anglicky, přesto o sobě někdy mluví jako „Čechoameričanovi", resp. o Američanovi. Americké oficiální statistiky již na začátku 20. století zaznamenávaly jen první a druhou generaci, neboť třetí byla již (víceméně právem) považována za dostatečně asimilovanou, a tedy vzdělá „americkou".

Druhým důvodem je vzrůstající nepoměr mezi velikostí české komunity a celkovou populací Chicaga. Příliv nových českých imigrantů totiž postupně slábl (na rozdíl od nárůstu celkové chicagské populace), což společně s neochotou přihlašovat se k české národnosti u migrantů druhé a dalších generací vedlo k tomu, že z oficiálních statistik Češi zmizeli. Snížení počtu imigrantů z Východní a jižní Evropy započal i Immigration Act z roku 1924, který určil roční kvótu 2% počtu osob, které v USA žily v roce 1890, což znamenalo možnost imigrace pro pouhých 3 073 osob do celých spojených států. Některé zdroje pak uvádějí, že v celých USA bylo v roce 1920 něco přes jeden milión Čechoslováků první a druhé generace, a v roce 1930 pak 1 832 000. Další

Česká Plzeň v Chicagu v roce 1925

Česká Plzeň v Chicagu v roce 1925

imigrace z českých zemí přicházela v určitých vlnách, které byly spojeny s vnitropolitickými událostmi v roce 1948, 1968 a následně s pádem komunistického režimu v roce 1989. Nejednalo se však o masovou imigraci, ale množství spíše v řádu desetitisíců. O sedmdesát let později, v roce 2000, pak uvádí United States Census Bureau, že v celých USA žije 1 262 527 Čechů a 441 403 Čechoslováků, přičemž 123 000 z nich žije ve státě Illinois (s hlavním městem Chicago). Situaci poněkud komplikuje přítomnost Čechů s neplatným povolením pobytu, tedy tzv. ilegálů, které samozřejmě žádná oficiální statistika nezachycuje. Celkové oslabení imigrace ilustruje to, že podle oficiálních dat United Census Bureau v roce 2000 v Chicagu udalo místo narození v Česku nebo Slovensku jen 1 073 osob.

Rozvoj české komunity se na konci 19. a počátku 20. století odrazil v bohatosti života, vzniku nejrůznějších institucí a také v politickém a světonázorovém boji uvnitř české komunity. Velmi početná skupina chicagských Čechů usilovala o udržení národních tradic, národních specifik a budovala vlastní organizace a instituce, které měly na jedné straně zajišťovat každodenní potřeby české komunity, a na straně druhé udržovat českou identitu i české kulturní dědictví. Národní organizační struktury českých imigrantů v Chicagu pokrývaly různé oblasti života a lze je rozdělit následovně: (a) vzdělávací, kulturní a sportovní spolky a sdružení, (b) kostely, (c) hřbitovy, (d) školy, (e) noviny, (f) ekonomické podniky a podpůrné (pojistné) spolky. Těmto konkrétním příkladům bohatosti komunitního života Čechů v Chicagu se budeme podrobněji zabývat v příštím čísle.

Prof. PhDr. Dušan Lužný
Olomouc, Česká republika

O autorovi:

Prof. PhDr. Dušan Lužný, Dr. vystudoval sociologii na Masarykově univerzitě v Brně, kde obhájil svou doktorskou práci na téma Metodologické problémy studia nových náboženských hnutí. V rámci své habilitace se zabýval tématem Moderní společnost a náboženství. V roce 2015 byl jmenován profesorem. V současné době působí jako vedoucí katedry sociologie, andragogiky a kulturní antropologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Zabývá se tématy náboženské migrace, globalizace, paměti a konfliktu. Kontakt: dusan.luzny@upol.cz

Žádný ďábel, žádný Vykupitel

Evangelium mluví o existenci Odpůrce

Papež František se ve svém prvním kázání v papežském úřadu dotkl něčeho, co bylo v církvi skoro tabu: existence ďábla. Následující příspěvek ukazuje, jak je důležité připomenout toto téma.

Leszek Kołakowski byl výjimečný literát. Jako mladý muž byl ostrým kritikem církve, byl to vůdčí polský marxistický filosof, dokud nevznesl mnohé nevhodné otázky o životě v Sovětském svazu za vlády Stalina, a byl pak vypovězen na Západ. A potom se z něho stal fanoušek Jana Pavla II. a jeden z velkých učenců minulého století. Přesně před 30 lety měl Kołakowski přednášku na Harvardu na téma „The Devil in History" (Ďábel v dějinách). Už na začátku jeho řeči vládlo v auditoriu napětí. Mnoho posluchačů znalo Kołakowského práce. Věděli, že umí být vtipný a že má nebezpečný smysl pro ironii. Avšak nevěděli, co svojí přednáškou zamýšlí. Toho dne byli mezi posluchači také historikové Tony Judt a Timothy Garton Ash. Asi 10 minut po začátku přednášky se naklonil Ash k Judtovi a šeptal nevěřícně: „To je neuvěřitelné! On mluví skutečně o ďáblovi." A on to opravdu dělal.

V tomto momentu se projevila úzkoprsost oněch intelektuálů. Vedle Judta a Ashe byli všichni posluchači ohromeni, že známý, světa znalý intelektuál, který mluvil plynně pěti řečmi, může skutečně věřit tomuto „náboženskému nesmyslu", jako je ďábel a prvotní hřích. Ale Kołakowski dělal přesně toto. A stále znova to opakoval ve svých pracích.

Například říkal: „Ďábel je součástí toho, co jsme zakusili. Naše generace toho zažila dost, aby mohla brát vážně toto poselství."

Dále píše: „Zlo patří nepřetržitě k lidské zkušenosti. Nejde o to, jak bychom se měli proti němu imunizovat, ale o to, jak je poznat a jak se ďáblu bránit."

A ještě: „Jestliže nějaká kultura ztratí smysl pro posvátno, ztratí veškerý smysl."

Kołakowski poznal, že nemůžeme porozumět naší kultuře, když nebereme ďábla vážně. Ďábel a zlo jsou neustále přítomni v dějinách lidstva a také ve vnitřním boji každé lidské duše. Všimněme si, že Kołakowski – na rozdíl od našich katolických osobností, které by to měly lépe vědět – nepoužívá slova „ďábel" jako symbolu pro temné věci v našich srdcích, nebo jako obrazného výrazu pro to, co se děje ve světě.

Mluvil o duchové bytosti, kterou Ježíš nazývá „Zlým" a „Otcem lži" – o padlém andělu, který neustále pracuje na tom, aby překazil Boží spásonosné působení a Ježíšovo dílo záchrany. Proto je evangelizace kultury určitým způsobem stále duchovním bojem. Jsme v boji o duše. Naším protivníkem je ďábel. I když satan není roven Bohu a nakonec bude poražen, může v lidských záležitostech způsobit velké škody. První křesťané to věděli. Téměř všechny strany Nového zákona jsou psaným dokladem tohoto povědomí. Moderní svět činí člověku obtíže, aby uvěřil v ďábla. Ale stejně se to děje s Ježíšem. A přesně o toto jde. Středověcí teologové tomu rozuměli ještě opravdu dobře. Používali latinský výrok: Nullus diabolus, nullus redemptor. Kde není ďábel, tam není Vykupitel. Bez ďábla se dá těžko vysvětlit, proč musel Ježíš přijít na svět, aby trpěl a za nás zemřel. Od čeho by nás pak měl osvobodit? Člověk nemůže porozumět Ježíšovu poslání bez ďábla. A toho on plně využívá. On ví, že když ho umístíme do říše mýtů, pak budeme zacházet stejným způsobem také s Bohem.

Archanděl Michael

Nakonec podlehne satan v boji, který probíhá dnes pro mnohé lidi nepozorovaně.

Jeffrey Russell, který napsal pozoruhodné čtyřsvazkové Dějiny ďábla, jednou zjistil, že po postavě Ježíše, Marie a ďábla, se těší zvláštní oblibě téma Fausta. Objevuje se v malířství, poezii, románech, operách, kantátách a západních filmech. To by nás mohlo něčemu naučit. Kdo je Faust? Je to učenec, který svoji duši prodal ďáblu za slib, že mu ukáže tajemství vesmíru.

Faust je typem určitého druhu moderních lidí, umělců, vědců, filosofů. Faust nepřistupuje k Božímu stvoření jako někdo, kdo hledá pravdu, krásu a smysl. On se k němu blíží s netrpělivostí, aby zjistil, jak by si stvoření lépe podmanil a kontroloval, a to s klamnou představou, že mu to patří, že by toto vědění mělo být vlastně jeho dědictvím. Zachvácen svojí vlastní ješitností dává přednost tomu, že raději prodá svoji duši, než aby se pokořil před Bohem.

Faust představuje poučení pro náš život a naši kulturu. Kde není víra, tam není také žádné chápání, žádné vědění, žádná moudrost. My potřebujeme obojí: víru i rozum, abychom pronikli do tajemství stvoření, ale také do tajemství našeho vlastního života. To platí pro jednotlivce stejně jako pro celé národy.

Kultura, která používá rozum a jeho vedlejší produkty – vědu a techniku, kterým ale chybí víra, ta uzavřela faustovský obchod s ďáblem, který může skončit jenom v beznaději a v sebezničení.

Tato kultura si opanovala svět svým bohatstvím, svou mocí a svými materiálními zdroji. Přitom ale prodala svoji duši.

Kardinál Charles Joseph Chaput, arcibiskup Filadelfie
VISION 200 – 4/2017
Podle Světla 34/2017

MLADÝM

Téma dušičkové

Až umřeš, co chceš, aby o tobě lidé říkali?

Jednou umřete. Je to jisté. Jsme na tom všichni stejně. Nezáleží, jak jsme bohatí, populární nebo mocní: všichni jednoho dne „zaklepeme bačkorama." Možná mi řeknete: „A co já teď s tím?"

Jakmile tuto skutečnost vědomě přijmeme, můžeme se snažit, abychom vše dělali s myšlenkou na svůj konec. Můžeme začít přemýšlet, co je v životě opravdu důležité. Co udělám s tím krátkým časem, který zde na zemi mám? Budu člověkem, který trochu změnil svět? Budu tím, kdo víc dával, než bral? Co chci, aby o mně lidé řekli, až vydechnu naposled? Řeknou o mně lidé: „Cítil jsem se v jeho přítomnosti dobře", nebo řeknou: „Ten člověk byl strašný mizera, lépe by bylo ho nikdy nepotkat"? Začněte žít tak, aby v den vaší smrti řekli lidé, kteří vás znají, přesně to, co chcete, aby o vás řekli.

Byl jsem za svůj kněžský život u mnoha smrtelných postelí, takže vím, jaké to bude, až budeme umírat. Když tam tak člověk leží, jsou pro něj tím nejdůležitějším vztahy – lidé, které miloval, a lidé, kteří zase milovali jeho. Proč tedy všichni nežijí každý den s tím vědomím?

Až zaklepeš bačkorama, spustí tě do jámy a potom si dají řízek s bramborovým salátem

To, co v životě potřebujeme, není jen fyzická péče a ukázněnost; ještě důležitější je péče a kázeň duchovní. Nedávno jsem potkal jednoho vytrénovaného mladíka. Hrdě mi oznámil: „Každé ráno trénuju – celé dvě hodiny. Mám skvěle vyrýsované svaly." Celý jeho život se točí jen kolem posilování. Nic jiného.

Řekl jsem mu: „Posiluješ každý den, abys měl vyrýsované svaly na břiše, a když budeš mít štěstí, dožiješ se stovky. A až zaklepeš bačkorama, spustí tě do jámy hluboké dva metry a zasypou tě hlínou. Potom půjdou všichni domů a dají si řízek s bramborovým salátem." A pokračoval jsem: „V posledních letech jsem byl na mnoha pohřbech a ani jednou jsem nezažil, aby někdo řekl: 'Viděli jste někdy ty jeho vypracované břišní svaly?' Ani jednou. Vsadím se, že je to proto, že je to každému jedno. Tyhle vyrýsované svaly se brzo stanou pokrmem červů. A co tvoje duše? Musíš na sobě pracovat i duchovně, aby ses mohl otevírat Boží milosti, která je ti věnovaná darem, a aby ses stal silným v Bohu."

Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a neumře navěky..." (Jan 11,25)

Podle knihy Larry Richardse, Buď mužem! vydalo nakladatelství Portál

Bůh zničí smrt navždy a setře slzy z každé tváře

„Bůh navždy zničí smrt a setře slzy z každé tváře."
(srv. Iz 25,8)

Není to tak dávno, co jsem četla vědecký článek, který se zabýval tématem smrtelnosti. Lidský věk se stále prodlužuje, lékařská péče je na vynikající úrovni, přesto se však nestáváme nesmrtelnými a naše tělo pracuje na destrukci sebe sama až k samotnému konci – smrti.

Slovo smrt a jeho plný význam na mě vždy působí tak, že se trochu vyděsím. V okamžiku smrti ztrácím někoho blízkého nebo sama opouštím tento svět. Není možné tuto chvíli nijak obejít, vyhnout se jí. S naprostou jistotou mohu říci, že jednoho dne zemřu.

Je to skutečně tak děsivá představa? Připomenu-li si svou víru v to, že tento okamžik, stejně jako celé mé bytí je v rukou Božích, a že i to, co přijde po této chvíli je jen krok do nového života, cítím, že mě strach pomalu opouští. Příslib toho, že Bůh zničí smrt jako takovou, a znovu mě pozvedne v novém životě, mi sám o sobě stírá slzy z tváře.

Smrt je ten náš nejposlednější krok, abychom se mohli konečně sejít tváří v tvář s Bohem. Je to dokončení a vyvrcholení naší celoživotní pouti a nezáleží na tom, kolik času nám zde bylo dáno, protože věčný život …je věčný.

Podle: http://www.vira.cz

Mužický car v ruské vsi Ureni (2)

K připomínce neblahé „Velké říjnové socialistické revoluce", která proběhla v Rusku před sto lety 1917

Ruské děvušky po úspěšné sklizni obilí

Frolka na nic nečeká, strká kulomet k první chalupě zkraje. Postaví ho ve vratech a s revolverem v ruce jde rovnou za hospodářem: „Klíče od sýpky! A pohyb!" Co má hospodář dělat, aby holý život zachránil? „Na, ty proklatče! Vezmi si co chceš! Dělej podle své vůle! Jen nám životy ponechej..." A Frol už křičí ze sýpky: „Pytle sem a plátno! Sáně nalož, koním nasyp obrok a zavolej na pomoc sousedy, sami to nezmůžeme!"

Neuplynula ani hodina a vymetli všechny špejchary, že by kuře nemělo co klovnout. Zrno sesypali do pytlů a naložili na sáně. Děti křičí, jako by je na nože bral, žena zoufale naříká, a Frolka jakoby nic. Chodí si s hlavou vztyčenou vzhůru, antikrist jeden, s cigaretkou nečistotu všude nadělá, čepici s rudou hvězdou si posunul na stranu, jakoby na návsi předváděl nějakou lacinou komedii. „A tak zatočím s každým, kdo bude žito schovávat. A tomu, kdo pěkně všechno přihlásí, tomu nechám něco málo na jídlo. Sovětská vláda nezná žerty!"

A tak to šlo dvůr za dvorem. Naložené sáně vozili na výbor. Tam postavili stráž. Podle předem připraveného seznamu každému ohlásili, kolik pudů musí dodat. Na to, aby obilí vážili, čas nebyl. Frolka všechny honil a zrno měřil sám - podle oka. Když viděl, že v sýpce už prosvítá bílá podlaha a lopata drhne o prkna, zakřičí: „Dost! Piš! Potravinová dodávka splněna!" Ale když došel k Silajevovi, sebral ze sýpky všechno obilí a rozkázal ji vymést koštětem. Jeho ženským sebral mouku a rozházel ji, kvásek vylil na zem. „Ať si, mizera jeden, toho hřebce zapamatuje!" vykřikoval hlasitě.

Ráno, když si za lesem na nebi hověla jasná jitřenka, začaly nad vsí Urení stoupat k obloze kudrnaté obláčky kouře. To ženské roztopily pece. Pak zaskřípala vrata a s dřevěnými vědry, zavěšenými na dlouhých malovaných vahách, se děvčata vydala pro vodu. Ale od studny některá přiběhla bez vody se strašnou novinkou: „V noci Frolkovi vojáci Silajeva a ještě dalších 5 boháčů sebrali a na výboru je drží pod stráží." A zvon znovu svolává shromáždění. Znovu se mužici táhnou za humna, jen tentokrát ženám a dětem cestu na shromáždění zakázali. „Kdoví, co se může stát?"

Frolka nečekal, až se sejdou všichni. Ze schůdků před vchodem huláká na lidi: „Napojit koně, zapřahat, ať jsou vozy za hodinu připravené na cestu! O zatčené si nedělejte starosti! Zatkli jsme je za zatajení zemědělských přebytků, ponesou za to revoluční odpovědnost podle proletářské spravedlnosti. A navíc je to ta nejhorší kontrarevolucionářská hydra, která se staví proti Leninovi a proti bolševické straně! S nimi uděláme krátký proces! Ti, co čestně ukážou všechno obilí, se nemají čeho bát!" Ureňané se podrbali za uchem, hlava jim z toho šla kolem. Jaká že to jsou podivná slova a slovní spojení? Revoluční, proletářská, kontrarevoluční hydra... V tom se určitě nevyzná ani sám pop Jevtochij, a ten se učil v gubernii všem vědám! Tak to je.

Lidé ruského venkova na začátku 20. století

Rabování na Ruské vesnici – Podkulačnici vymáhají dávky

Přepravili už na stovku koňských spřežení s nákladem do města, pokaždé je doprovázeli 4 vojáci. Ale Frol jim oddechu nedopřál – už chystá další zásilky. Koní i saní je v Ureni dostatek. Aby v některém dvoře nedrželi koně, toho od věků nebylo. Někteří měli i 2 páry koní, neboť píce z lesa bylo dost a sena z polan nadbytek. Frolka vymáhá další „přebytky" a posílá do města jednu kolonu povozů za druhou. Spěchá. Dobře ví, ten satanáš, že jediná cesta do města už za měsíc nebude sjízdná. Když sebral obilí, pustil se do dobytka. Říkal, že to všechno je „potravdaň", a že jen co povolí mrazy, odveze také brambory. Podle Frolky všechno probíhalo dobře, ale pro sedláky to byla spoušť a začátek kruté bídy. Ale našel se sem tam i někdo, kdo Frolkovým sladkým řečem podlehl a začal k němu tajně chodit do popovy světnice. Zvláště ti, kteří měli slabost pro vodku. S nimi Frol vedl zvláštní rozpravy: „Výbor chudiny tady zřídíme", říkal, „a celou Ureň si mezi sebou rozdělíme."

Vesnice Ureň je teď k nepoznání. Nad úřadem vlaje spodnička popové, nad vchodem do úřadu je přibité prkno a na něm jsou načmárána velká písmena: „USRK", to je: „Ureňský selský revoluční komitét". V největším pokoji popova domu je rozestavěná spousta stolů, učitel tam do noci sedí a píše. Portrét báťušky cara Nikolaje Frolka vyrval z rámu, neslušně ho počmáral uhlem a vyhodil na ulici. Z okna vyházel také popovy ikony - ženské je pak potají posbíraly a poschovávaly. Ale rám z carova portrétu dědové přece jen ubránili. Je zlacený a zaplatili ho z obecních peněz. Frolka se s nimi chvíli hádal, ale pak si odplivl: „Vem to čert! Ať tu teda visí prázdný! Přivezu z města Lenina a dám ho do prázdného rámu."

Nepozorovaně přišlo jaro. Pátou neděli postní, na svátek Marie Egyptské, se vrátily z města poslední koňské potahy. Jen s obtížemi se dostaly domů. Koně zapadali v nezamrzlých místech do bláta a ve vodě pod tenkým ledem se brodili od kopyt až po břicha. Jaro náhle rozmočilo příjezdové cesty. Vozatajové přinesli novou strašnou zprávu: „Předního ureňského boháče, starého Silajeva a dalších 5 mužů, které zatkli současně s ním, společně potrestali smrtí". Prosili ureňští vozkové, ať jim mrtvé alespoň vydají, aby je mohli důstojně pohřbít. Ale místo odpovědi se jim bolševici vysmáli. Ticho se rozhostilo v Ureni. Stařešinové se zavřeli do modliteben, kde za nevinně zabité muže sloužili panychidy. V chalupách ženské nad zesnulými služebníky Božími hlasitě naříkají, ale vycházet ven, jak by se patřilo podle dávného obyčeje, se bojí. Hodně strachu jim Florka nahnal!

Když se úplně setmělo a v boru zahoukal sýček, aby tak nečistým silám oznámil jejich hodinu, sešli se někteří v chalupě Petra Alexejeviče. Přišli tajně, přes zahrady. Jít po cestě, to se báli. Všehovšudy jich bylo takových 15. Sešli se, ani se na tom nedomluvili. Přišla taková chvíle, že všichni pomyslili právě na Petra Alexejeviče. Nebyl to hospodář bohatý, ale žil v dostatku. Statek měl v pořádku, chalupa o 3 místnostech byla držena v čistotě, jeho kravky dávaly hodně mléka, vlastnil zahradu a všechno, co je k hospodaření potřeba. Ale kvůli majetku si Petra Alexejeviče neváží. Vážili si ho proto, že to byl muž spravedlivý. Sám nebožtík staršina Meletij, než řekl poslední slovo, vždycky se poptal Petra Alexejeviče. A jak on rozhodl, tak tomu pak také bylo. Byl to spravedlivý člověk, ten Petr Alexejevič, a nebylo mu to dáno svatými písmy, ale měl to v sobě od narození. Petr Alexejevič nebyl sice znalý Písma svatého a nepamatoval si víc než modlitby „Věřím v Boha" a „Otče náš", ale ani rublem stříbrným, ani papírovou tisícovkou bys ho nedonutil, aby si poskvrnil duši hříchem.

Postavy byl velmi vysoké, bez jednoho palce zrovínka 1 sáh. A síly, té měl víc než dost. Na medvěda chodil vždycky jen sám, pušku si nebral, jen jako za starých časů nůž na medvědy a dřevec. Když zamlada přišel k odvodu do armády, vojenský lékař při pohledu na něj až zaslzel. „Ty bys měl, Petře," povídá, „za imperátorským trůnem stát ve zlaté uniformě, ale do vojska tě vzít nemůžu." Na pravé ruce mu totiž chyběl ukazováček. Když si jako kluk hrál s bratrem, sekyra mu ten prst usekla. Povahy byl Petr zasmušilé a houževnaté, byl to chlap jako skála. Co jednou řekl, to nezmění, a ve svém domě držel všechny velice zkrátka. S nikým spolky nedržel a vodku do úst nevzal ani o Kristově slavném Vzkříšení. Ale při vší své tvrdosti nikomu neublížil. Ani domácím, ani sousedům.

U tohoto spravedlivého muže se ve zlé hodině sešli ureňští mužici. Okenice přirazili, okna zastřeli. Před ikonami se pokřižovali, rozsadili se na lavicích, každý podle svého postavení. Ti starší se usadili blíže Spasitelově tváři, ti mladší u dveří. Nerozsvítili, věčné světlo matně blikalo. „Smrt je mezi námi, Petře Alexejeviči, přišla naše poslední hodinka." „Selský lid zahyne, zvítězila sovětská vláda. Některým ta proklatá vláda vyjedla všechno, ani myším nic nenechala..." „A to všechno Florka, ten ďábel nečistý. Ten vojáky do Ureně přivedl. Bez něj bychom tu žili a sovětská vláda by o nás nevěděla." Rozčilují se mužici, hněvají se. „Žádnou takovou nějakou sovětskou vládu tady nechceme! Když není carská, tak si zařídíme svou, rolnickou!" Chvíli hlučeli, a když jim hlavy vychladly utichli a upírají pohled na Petra Alexejeviče. „A co nám řekneš ty?"

Petr se zvedl, náležitým dvouprstým znamením kříže se poznamenal na své hrudi a pak pohladil svoje vousy. „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého! Správná slova jste vyřkli. Takhle sedlák žít nemůže. Proč bychom měli v potu tváře pracovat na nenasytnou, nečistou sovětskou vládu? Dobře či špatně, ale jen jedna cesta nám zbývá: vojáky s tou jejich sovětskou vládou vyhnat a zavést vládu svou." Mužici zahlučeli: „Když dojde k boji, 300 pušek dáme... Všichni jsme lovci, u každého se najde prach a olovo..." „Tak tedy domluveno!" Rozhodli se, že na konci této noci, až kohouti poprvé zakokrhají, zajmou vojáky i s Florkou a svážou je.

I vybral Petr Alexejevič 11 mužů, sám byl dvanáctý, a přikázal, aby přinesli pušky a sekyry a postavil se jim do čela... Vojáky zajali bez hluku. Těm v klidném ureňském životě otrnulo, žili si tady bezstarostně. Zprvu stavěli u kulometu v síni domu stráž, ale teď zapomněli i dveře zavřít. Vojáci leželi v přetopené místnosti svlečení do spodního prádla jeden přes druhého a chrápali. Všechny svázali, bylo jich 16. Nikoho nezranili, jen trošku je přimáčkli, hlavně ty, na které se vrhnul Petr Alexejevič. Vážil 8 pudů.

S Frolkou to tak jednoduché nebylo. Pop zavřel vrata na závoru, proto museli bouchat. Psi vyli a rozštěkali se. Frol pochopil, že je zle. Potmě se oblékl, vzal revolver, chtěl se dostat na zahradu – odtud je to do lesa jen kousek. Ale nevyšlo mu to. Venku se na něj vrhli popovi psi. Jen na noc je pop pouštěl ze řetězu a psi Frolku za svého nepokládali. Frolka do nich kope, chce se jich zbavit, ale raději potichu, aby se neprozradil. Až když se mu ten nejzuřivější malý pes zakousnul do masa až na kost, Frolka nevydržel a zařval: „Ty zkurvysynu, ty parazite mizerná!" A naši to uslyšeli. Takhle přece nemluví nikdo jiný než Frolka – toho „parazita" slyšeli teprve až od něj. Přelezli plot. Frolka z pistole: „řach" – a zavřel se na dřevěném záchodě hned za domem, v kadibudce.

Mužici za ním. Obklíčili záchod. „Vylez Frolku, ať nenachladneš!" A Frolka znovu pálí skrz prkna záchodu z pistole. Ureňané se rozzlobili. „Stejně nám neunikneš, Frole! A neprolévej zbytečně křesťanskou krev! I bez toho máš na svědomí 6 zahubených životů, až do nebe volají slzy jejich sirotků!" „Ať je kozel vezme, mizery! Přísahejte, že mne nezabijete!" „Nevezmeme si na svědomí hřích, Froluško! Přísahat nebudeme. To až jak shromáždění rozhodne." „A za co mne, mizerové vousatí, budete soudit?" „Za všechno, Froluško, za to nové i za to staré..." „Tak se tedy propadněte do horoucích pekel..." A znovu pálí z pistole, ale nikoho se kulka ani nedotkla. Mužici vidí, že takhle zajmout Frola bez krveprolití není možné. Musí na to šikovně. Nu což, s tím si poradí, všichni jsou přece lovci medvědů! Nanosili slámu z popova stohu, nadělali z ní hromádky a potichoučku je bidly přistrkali k záchodu. V plechové nádobě přinesli rozžhavené uhlíky a slámu jimi zapálili. Jen se ten satanáš začal dusit dýmem, hned ze záchodu vyskočil. „Je mi to jedno! Když mám zahynout, tak sám do syré země neulehnu!"

Staršinové na ruské vesnici

křičí a míří na Petra Alexejeviče. Vystřelil na něho, ale zase mimo. Neviděl skrz kouř, a v té chvíli ho kterýsi z chlapů praštil bidlem pod kolena. Frolka upadl. Navalili se na něho a svázali ho...

Doslov autora příspěvku:

S Frolkou a s jeho vojáky pak vykonala rada starších v Ureni veřejný soud. Ten rozhodl, že Frolkovi vojáci budou beze zbraní odvezeni do újezdního města, Frolka Plešatý bude uvězněn a popraven. Vojáci pak byli bez problému odvezeni, ale Frolka svým věznitelům z improvizovaného vězení záhadně utekl. Pomohl mu pravděpodobně někdo z místní chudiny. Potom ve vsi nastal klid a mír, Petr Alexejevič byl jednomyslně zvolen a ustanoven carem vsi Ureň.

Špatné události pak na sebe nenechali dlouho čekat. Do Ureně přitáhla revoluční vojenská jednotka vedená samotným Frolkou Plešatým. Krátce vesnici obléhali, a když se její obránci vzdali, byli přední muži obce i s místním carem Petrem Alexejevičem zajati, týráni a odvlečeni do města Kostromy. Tam byli revolučním tribunálem odsouzeni k mnohaletým nuceným pracím daleko od svého domova. Svůj trest si mnozí z nich odpykávali v GULAGu na Soloveckých ostrovech. Ve velmi nepříznivých podmínkách s nimi pracoval a žil také Petr Alexejevič. Spoluvězni ho respektovali, byl pro ně přirozenou autoritou. Tento „mužický car" zemřel na následky smrtelného úrazu, když na něho při kácení mohutných severských lesů padl strom. Zemřel jako statečný, nikým nepokořený a ve své duši svobodný muž. Věčné světlo ať mu svítí! Ať odpočívá v pokoji!

Z knihy Borise Širjajeva: Věčné světlo
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Houby - lišky, zvané kuřátka ... víte to?

Přírodní způsob ničení parazitů v organismu

Naši předkové znali přírodní způsob ničení nespočtu druhů parazitů v organismu. Různé zdroje uvádějí, že existuje přibližně 2000 druhů parazitů, které mohou žít v lidském organismu. I člověk, který se správně stravuje, si může být jist, že v něm žije několik desítek druhů parazitů, které mohou žít nejen ve střevním traktu, ale také v játrech, ledvinách, plicích, pohlavních orgánech a dokonce i v mozku a srdci.

Naši předkové si už dávno všimli, že mezi jedlými houbami jsou i takové druhy, které nekonzumuje žádný červ a jiný hmyz, protože jsou nebezpečné pro většinu parazitů. Tyto houby jsou vždy čisté a nejsou vystaveny žádnému z parazitických vlivů.

Tyto houby se nazývají kuřátka jedlá a pomáhají nám očistit organismus od nezvaných hostů. Kuřátka jedlá nikdy nenajdete poškozená červy, patří mezi nejčistší houby v přírodě.

Pro náš cíl jich nepotřebujeme mnoho, stačí tak 3 - 5 hub. Houby pokrájíme, usušíme a potom je rozmělníme. V rozemletém stavu je jednoduše přidáváme do jídel jako přísadu. To znamená, že kuřátka nevaříme, ale pouze je přidáváme do hotového jídla, jako například sůl nebo koření. Mimo jiné dodávají jídlu příjemnou houbovou chuť.

Kuřátka jedlá je možné jíst i v syrovém stavu a v takovém případě stačí sníst malý kousek houby. Tyto houby jsou plně jedlé v syrovém stavu. Mají poměrně neobvyklou a zajímavou chuť, je to pálivá chuť jako u papriky. Vařená nebo pečená kuřátka jedlá jsou málo efektivní.

Léčebný proces s kuřátky se provádí v cyklech. Určete si 10 nebo více dní na čištění a během těchto dnů konzumujte syrová nebo sušená kuřátka jedlá. Každý den se určité malé množství houby musí dostat do vašeho organismu. Tento způsob eliminuje nejen parazity, ale i jejich larvy, které jsou největším problémem, protože mají inkubační dobu. Chemické metody zbavují organizmus hlavně parazitů, kteří se ale opět rozmnoží z larev. Kuřátka jedlá řeší tento problém komplexně.

Léčivé rostliny a produkty
http://www.biosferaklub.inf

The Visegrad Group

Founded on the 15th of February 1991, the **Visegrád Group** is a political coalition comprised of four Central European countries which include the Czech Republic, Slovakia, Hungary, and Poland. The group's purpose, seeded in region's history of common cultural values, roots and intellect, is to work in tandem on a variety of areas including but not limited to their roles in advancing militarily, economically and integrating into the EU.

Originally the group was referred to as the **Visegrád Triangle**, because until 1993, the Czechs and Slovaks were one country. In 1991 a meeting between the President of the Czechoslovak Republic, Václav Havel, the President of the Republic of Poland, Lech Wałęsa, and the Prime Minister of the Republic of Hungary, József Antall met in the small castle town of Visegrad, Hungary. The location of the meeting was purposefully done as the city was of historical significance to the three countries involved. The idea was to recreate a similar meeting which took place in Visegrad in 1335 and was attended by John of Luxembourg, King of Bohemia, Charles I of Anjou (Charles Robert), King of Hungary, and Casimir III, King of Poland. During this summit, the three formed an anti-Habsburg alliance. The three leaders agreed to create new commercial routes to bypass the staple port Vienna and obtain easier access to other European markets. Similarly, The Visegrad Group, according to Visegrad.eu, states its main purpose of formation as follows…

The formation of the Visegrad Group was motivated by four factors of decisive relevance:

1. the desire to eliminate the remnants of the communist bloc in Central Europe;
2. the desire to overcome historic animosities between Central European countries;
3. the belief that through joint efforts it will be easier to achieve the set goals, i.e. to successfully accomplish social transformation and join in the European integration process; and
4. the proximity of ideas of the then ruling political elites.

All four members of the Visegrád Group joined the European Union on 1 May 2004.

Visegrad Castle on the Danube River, Visegrad Hungary

While the activities of the Visegrad Group are aimed at strengthening stability in the Central European region, the mass migration crisis that heightened in 2015 and subsequent terror attacks has brought the Visegrad Group to butt heads with the EU over accepting migrants. A joint statement by The Visegrad Group remains as follows…

A swift implementation of measures agreed at the European Union level to strengthen external border protection must remain the top priority if we are to prevent the 2015 scenario from repeating.

The unrest in the Middle East followed by the massive migration is something that The Visegrad Group did not expect to happen when they formed in 1991. It seems as though just as one conflict ends another arises. We can only pray for a time where the world can know true peace and pray for leaders of their countries to ensure the safety of their people as without safety, not much else matters.

By Jana Krcek

Penance is Part of God's Plan for All of Us

Doing penance for sin has long been an important element of Catholic spirituality, both for the Church as a whole and for individuals. But in the course of my lifetime, this practice has diminished greatly. And sadly, it is not spoken of or taught enough.

We might first remind ourselves of why penance is necessary in the first place. After all, if we simply tell God we are sorry, is that not enough?

Pope John XXIII addressed this point saying, "Doing penance for one's sins is a first step towards obtaining forgiveness and winning eternal salvation. That is the clear and explicit teaching of Christ. ... No individual Christian can grow in perfection, nor can Christianity gain in vigor, except it be on the basis of penance." *(Paenitentiam Agere,* July 1, 1962, NA).

Pope John's point is that receiving God's forgiveness does not come first. Rather it follows on the conversion of the sinner who has offended Him. Penance means setting our hearts right before God by renouncing our past sins and resolving not to return to them. Then we must strive to repair as best we can the damage we have done, in our love for God and for others.

The explicit embrace of acts of penance is deeply rooted in the plan of God for us. Throughout the Old Testament, the prophets routinely called the people of Israel to acts of penance before God. Every Ash Wednesday, we read at Mass the Prophet Joel urging the people of Israel, "Yet even now ... return to me with your whole heart, with fasting, weeping, and mourning (J12:12).

John the Baptist called the people to prepare to meet Jesus by doing penance and receiving the baptism of conversion. The Lord also began His public ministry saying to the crowds, "Repent, for the kingdom of heaven is at hand." (Mt 4:17).

Penance is more than an attitude. It also involves actions. So we might well consider what might be the appropriate acts of penance in our modern world?

According to Pope John, we must begin internally. The sinner must first actively detest sin in his heart. That must be followed by a good confession and by going to (or returning to) Mass. Unless our heart changes, nothing more will be possible.

The Holy Father then stated that the next step in penance is to accept with resignation and hope, the inevitable sorrows and sufferings of life. Offering these daily trials to God in reparation for sin is a simple way to join to Christ on the cross.

Finally, Pope John urged that we undertake voluntary acts of penance. That might be fasting, for example. Quietly skip or downsize a meal without telling anyone. Or how about other kinds of fasting?

In modern society, some might fast for a specific time from the internet or from the ubiquitous smart phones. Spiritual reading such as the Gospels or the Letters of St. Paul would he appropriate. And seeking out acts of charity for the poor or a needy neighbor will be worthy acts of penance as well.

By doing penance, one develops a personal and spiritual discipline. Penance fights against the kind of anger and excessive emotion of spirit that can lead us to sin. Penance also leads us to as Pope John wrote, to reject "the immoderate quest for earthly pleasure" that is so much a part of our materialistic society. *(PA.* N. 36).

Time and again in the Scriptures, God tells us of His great mercy and His desire to forgive us. Our faith reminds us that we must do our part to be able to receive that forgiveness. Penance for sins is a part of that lifelong spiritual task.

By Bishop David J. Malloy
Observer, October 20, 2017

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Dobrý duch Liliové hory

V okrese Vyškov, nad obcí Luleč, na temeni hory homolovitého tvaru zvané Liliová hora, stál snad až do česko-uherských válek pyšný středověký hrad. K dnešním dnům z něho zbyly už jenom ruiny. Z kamenů, ze kterých byl hrad postaven, byl v letech 1751–1753 na tomtéž místě postaven barokní kostelíček, zasvěcený sv. Martinovi. Hora s kostelíkem tvoří nádhernou dominantu kraje, která je dobře viditelná z velké dálky. Kolem kostelíka je dodnes činný hřbitov.

V tom roce byl na Dušičky (na svátek Všech Svatých) měsíc v úplňku. Pomalu se stmívalo, když mladý mlynář Josef pospíchal seč mohl, aby na vrcholu Liliové hory zapálil svíčky u hrobů svých předků. Cestou nahoru potkával opozdilce, kteří zadumaně odcházeli do svých domovů. Zdravili se přátelsky, Josef jim vysvětloval důvod svého zpoždění. „Mlynáři nechoď na vrch, vždyť zatmíš!", radily mu starostlivé tetičky. „Josefe, vrať se mnou!", radil mu kamarád, kterého potkal. „Však víš! Dnes je úplněk a současně Památka zesnulých. A všelijaké řeči se vedou o takovém večeru." „Copak jsem baba? Počkej na mně dole v hospodě, můžeme tam pak posedět!" odpověděl mu Josef.

Josef se nedal odradit, ale přece jenom ho polechtal strach. Vždyť i hrobník, který bydlel v malém domku nedaleko hřbitova, dával bedlivě pozor, aby byl za tmy doma, a ve svém domku se na noc zamykal. Na hřbitově bylo ticho, světélka na hrobech blikala docela přívětivě. Průčelí kostela v měsíčním světle oživlo, a působilo docela majestátně. Možná, že i hradní kameny, ze kterých byl kostelík postaven, vzpomínaly na zašlou slávu mohutného kamenného hradu. Mlynář vyndal z kapsy svíčky a zapálil je na rodinném hrobě. Dlouhou chvíli pak stál a modlil se vroucně za duše zemřelých. Úplně zapomněl, že kamarád Lojza na něho čeká dole, v lulečské hospodě.

Náhle pocítil podivně sladkou mrákotu. Nechtělo se mu jít domů, posadil se proto na okraj hrobové obruby. Jako v polospánku vnímal, že se dveře kostela potichu otvírají. Zevnitř se linulo stříbrné světlo se zlatými okraji. Mlynář něco takového ještě nikdy neviděl. Záře se šířila, až vytvořila překrásný světelný koberec, který se postupně rozvinul ke všem hrobům. Když dospěla až ke zříceninám starého hradu, zjevila se ve dveřích kostela postava ženy. Pomalu a vznešeně kráčela ke hlavnímu kříži hřbitova. Minula mlynáře, ale nevěnovala mu žádnou pozornost. Její oči byly upřené ke kříži, jako by nic kolem nevnímaly, ani vnímat nechtěly. Přízrak byl obklopen aurou absolutní lásky, jakou můžeme vidět na zázračných ikonách. Oblečena byla do prostého řeholního šatu. Černé vlasy, dlouhé až do pasu, jí volně splývaly kolem hlavy. Jednoduchý klášterní šat měl zřejmě demonstrovat pokoru a pochopení smyslu lidského života.

Zjevení zatím došlo k hlavnímu kříži. Tam pokleklo, hluboce se sklonilo a políbilo zemi. Potom sepjalo ruce k modlitbě. Nezazněla žádná slova, nezašelestil ani lístek, bylo hluboké ticho. Mlynář ale vnímal, že žena promlouvá k předkům, a prosí také Boha o ochranu Liliové hory a celého okolního kraje. Došlo mu, že žena je bezpochyby ochránkyní a současně dobrým duchem Liliové hory. Za svého pozemského života zřejmě tato místa milovala. Snad byla kdysi manželkou nebo dcerou některého pána zdejšího hradu. Po chvíli se žena zvedla a po světelném koberci kráčela postupně ke všem hrobům. U každého se zastavila, u každého se tiše modlila. Nejdéle prodlela u těch hrobů, kde nesvítilo žádné světélko. To proto, že příbuzní si na své předky a zesnulé příslušníky rodiny buď nevzpomněli, nebo už také z tohoto světa odešli.

Když obešla všechny hroby, prošla krásná paní branou hřbitova k troskám hradu. Tam pohladila kameny rozvalin. Pak se otočila k severovýchodu a požehnala dávné, už zaniklé pohřebiště. Těžce vzdychla, a pak učinila rukou ve vzduchu velký kříž na všechny světové strany. V tu chvíli mlynář uslyšel hlas všech zvonů kostelíka sv. Martina. Za jejich vyzvánění kráčel přízrak zpět do chrámu. Světelný koberec postupně pohasínal, až docela zmizel. Dveře kostelíka se zavřely, zvony utichly.

Hřbitov kolem kostela na Liliové hoře

Mlynář Josef o svém vidění na vrcholu Liliové hory mlčel. Bál se, že by mu nikdo nevěřil. Když jednou o něm vyprávěl, lidé se mu posmívali. Nějaký čas poté, co mlynář Josef zemřel, začala se v kostelíku sv. Martina propadat dlažba. Zjistilo se, že v těch místech je vchod do krypty. V kryptě pak byly nalezeny 3 rakve, zhotovené z tvrdého dubového dřeva, ozdobené mosaznými ozdobami. K průzkumu byl pozván mj. také kronikář obce Luleč pan Ladislav Kolomazník. Ten pak do místní kroniky zaznamenal, že velkým dojmem na něho zapůsobila ta rakev, u níž bylo odsunuté víko. Při pohledu dovnitř prý všichni přítomní strnuli. V rakvi ležela plně zachovaná postava ženy. Byla oblečená do řeholního šatu, a měla dlouhé černé vlasy, které jí sahaly až do pasu…

Podle knihy Jaroslavy Říhové „Liliová hora"
Připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Kostel sv. Martina na Liliové hoře v Lulči

